

๑

พุทธศักราช ๒๔๗๔

ฝนข้างนอกเพิ่งหยุดหลังจากที่โรยตัวซ่าๆ มาทั้งคืน ทั้งที่ออกจะ
ผิดฤดูอยู่ไม่ใช่เนี่ย ละอองน้ำค้างเกาะอยู่ตามพุ่มไม้สวยสด พฤษภา
นานาพรรณขึ้นเรียงเป็นทิวแถวทอดยาวจากประตูจุดปลายรั้วอีกด้านหนึ่ง
ตึกสูงใหญ่สองหลังสร้างติดกันและกันด้วยรั้วไม้ที่พื้นระดับสายตามาหน่อย
เดียวเท่านั้น ตึกฝั่งหนึ่งสีอมส้มสว่างสวย อีกฝั่งทรงสูงกว่า งานอย่างทาง
ยุโรปสีขาวโพลนออกนวลไปทั้งหลัง ต้นเทียนหยดขึ้นระเนวรั้วส่งดอกสีม่วง
สดห้อยย้อยลงมาเต็มความสดใส

คนที่อยู่ในชุดกระโปรงทรงสีนวลตาปล่อยผมให้ยาวแปลกตากว่าที่
สาวร่วมสมัยหลายคนนิยม มีผ้ายาวเส้นเล็กๆ มัดแนบตรงท้ายทอย อีกร่าง
นุ่งโจงกระเบนสีทึมถือหนังสือกับตะกร้าใส่ขนมเดินตามต้อยๆ มองเจ้านาย
ตัวเองแล้วก็ถอนหายใจ

“จะถึงไหนเจ้าคะ”

“โธ่ ก็เดินไปเรื่อยๆ ขอตุนหน่อยที่บ้านเจ้าคุณพ่อเป็นยังงี้บ้าง ไม่ได้

มาเสียนาน”

เสียงคนพูดกังวานใส มีอรบประสาณไว้ด้านหลัง ตรึงความสนใจของคนที่เอนกายอยู่บนเก้าอี้ในสวนอีกฟากหนึ่ง ลดหนึ่งสี่ลงทอดตาคมกล้าแลผ่านแนวรั้วไม้ เห็นแต่หน้าผากขาวๆ ผมที่หิวเรียวรัดตึงไปด้านหลัง สีดำล้นสะท้อนประกายแดด เท่านั้นก็สงบฟังการสนทนาต่อไป

“บ่าวถือของเมื่อไหร่เจ้าคะคุณวิฟาร์ แอบเอาอะไรใส่ลงมาหรือเปล่า” เย็นตาถือตัวเป็นบ่าวคนสนิท ทักท้วงทั้งที่ปวดแขนจะเป็นจะตาย ตะกร้าไม่ใหญ่ ไม่รู้ว่านายตัวเองเอาอะไรใส่ลงมานักหนา มันถึงได้หนักนัก เดินถือตามออกมาจากตัวบ้านแขนแทบจะลากติดพื้น

“จู้จู้” คนฟังหมุนตัวกลับมาทำท่าสีกกลับ นิ้วมือเรียวยาวง่ามเทียบจดริมฝีปาก สายหน้าจอนผมยาวข้างหลังสะบัด “อย่าดังลิเย่น เดี่ยวมันตื่น”

“ตาย...”

ไม่ต้องเสียเวลาเดาเท่าไร เย็นตาหยุดเดิน วางตะกร้าลงกับพื้นแล้วเปิดฝาครอบ เห็นเจ้าแมวสีสวาดตัวโปรดของนายที่คุณหญิงบ้านโน้นลั่นงันกั๊งหนามาไม่ให้อาติตมาบ้านนั้นนอนสงบหลับตาเลียขาแผลลิบๆ เท่านั้นก็ตาโตเงยหน้ามองคนที่ยิ้มเจื่อน

“คุณวิฟาร์เอาเจ้าที่รักมาด้วยทำไมเจ้าคะ เจ้าคุณรู้เอ็ดตายเลย”

“แมวตัวเดียวเท่านั้น ตัวเจ้าที่รักมันก็แค่นี้ เห็นไหมว่าเอาใส่ตะกร้าไว้ไม่เห็นมีใครรู้ มันจะอะไรนักหนาละเย็น”

“ก็คุณวิมาลาเธอไม่ชอบแมว คุณแม่ก็สั่งแล้วไม่ใช่หรือเจ้าคะคุณวิฟาร์”

“โอ้ เย็นจำเย็น” คนพูดเดินมาเกาะแขนหมับเข้าให้ ดวงตาสีนิลกาฬทอประกายระยิบระยับ ริมฝีปากบางสีกุหลาบแ้มยิ้มออกด้ออัน “ก็มีน้เหงา นี่จะเย็นจำ ฉันมาอยู่บ้านนี้ไม่ทันได้สนิทกับใคร มีแต่ที่รักเท่านั้นพอจะให้คลายเหงา เย็นอย่าใจร้ายนักเลย เรื่องอาหารอะไรฉันจะรับผิดชอบเองนะ จะ ให้มันอยู่เฉยๆบนห้องกับในตะกร้า เย็นไม่บอก ฉันไม่บอก เจ้าคุณพ่อ

กับคุณพีวีเธอจะรู้ได้อย่างไร”

“คุณวิฟาร์...”

เย็นตาหมดแรงจะต้านทานสายตานั้น นางหยิบตะกร้าขึ้นมาแล้วส่ายหน้าช้าๆ จะว่าไปก็สงสารวิฟาร์อยู่หรอก คนเป็นนายเป็นบุตรสาวของภรรยา รองที่ปลงใจจะแยกกันอยู่กับสามี จนเมื่อลูกสาวจะต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ก็จำใจต้องส่งมาอยู่กับพ่อที่ไม่ค่อยได้พบหน้ากันนัก มีแต่พี่สาวต่างมารดาจากภรรยาหลวงที่เสียไปแล้วอย่างคุณวิมาลาที่ไม่ได้สนิทกัน

เจ้าแม่วัวต้นเรื่องจ้วงเจียลิมตาขึ้นมอง เย็นตาไม่ได้ปิดฝาครอบตะกร้า มันลุกขึ้นบิดขี้เกียจ มีอบางเล็กพยายามดันหัวให้หมอบลงไปอย่างเดิม แต่ดูท่าเจ้าตัวดีจะไม่ยอมฟัง เพราะมันสะบัดขนสั้นๆ ที่สีเหมือนกำมะหยี่แล้วกระโดดแผ่ลิ้นออกจากตะกร้า ไม่ใช่กระโดดลงพื้น แต่ไปแห่มาอยู่ตรงพุ่มไม้ริมรั้ว แล้วก็กระโจนข้ามแนวรั้วไปที่บ้านอีกหลัง

“ว้าย! ตายแล้ว” คนเป็นบ่าวแหบจะทิ้งตะกร้ายกมือทาบอก มีอบางจึงเอื้อมมาปิดปากแน่น

“อย่าร้องจะเย็นจ๋า ไม่ตายหรอกจ๊ะ แค่นี้รักมันหลุดไปบ้านโน้นเท่านั้น ประเดี๋ยวขอให้เขาช่วยเก็บให้ก็ได้ เอ๊ะ ไม่ได้สิไม่ได้ ประเดี๋ยวเขาบอกเจ้าคุณพ่อ”

วิฟาร์เขย่งเท้ามองหา แต่ไม่เห็นทั้งแมวทั้งคน เพราะคนที่เก็บเจ้าแม่วัวตัวดีที่วิ่งมากองบนตักอุ้มมันเดินไปหยุดใกล้ต้นไม้ใหญ่ที่บังสายตาทอดิบพอดี

“เจอไหมเจ้าคะ”

“ไม่เจอจ๊ะ แต่ที่รักคงไปไม่ไกลหรอก มันไม่คุ้นกับคน เดี่ยวนะพอดีไม่มีคน”

คนพูดไม่พูดเปล่า อาศัยวิชาเก่าเกาะแนวรั้วไม้พุงตัวขึ้นไป คนเป็นบ่าวหัวใจแหบวาย ผวาคะดึงร่างนั้นลงมา แต่ซ้าเกินไปเพราะวิฟาร์ขึ้นไปคาอยู่บนรั้วแล้วเรียบบร้อย จะส่งเสียงดังก็ไม่กล้าเพราะกลัวคนอื่นมาได้ยิน

ได้แต่ยืนนอกสิ้นขวัญแขวนเอาใจช่วยอยู่ตรงนั้น

วิฬาร์เหลือบแลหาแมวตัวโปรดของตัวเอง ปोंปากเรียกแผ่วๆ
“ที่รักจ๋าที่รัก ที่รักออกมาเถอะนะคนดี วิฬาร์จะไม่ว่าจะไม่ตี คนดี
ของวิฬาร์ออกมาเถอะนะ”

ฝ่ายที่แอบอยู่หลังต้นไม้ทอดมองคนที่เกาะคาอยู่บนรั้วแล้วกลั่น
หัวเราะ เพิ่งเคยเห็นผู้หญิงนิสัยอย่างนี้วันแรกนี่เอง หรือเพราะในรั้วในวัง
ไม่มี แต่ข้างนอกเขาเป็นแบบนี้กันก็สุดรู้ เจ้าสี่สวาดิในอ้อมแขนร้องห่างๆ
ตะกายจะลงไปหาเจ้าของ เลยต้องคลายมือหนาให้มันกระโจนลงไป เจ้า
ตัวเล็กเดินหนวดออกจากหลังต้นไม้ไปหาเจ้าของ ปีนรั้วแล้วก็ขึ้นไปอยู่
บนตักเจ้านาย

ร่างบางโอบเอาไว้ ลูบหัวลูบหลังทั้งที่ยังนั่งคาอยู่ตรงรั้วนั่นเอง
“โอ้ ที่รักจ๋า ที่หลังอย่างนี้ไปอย่างนี้สิ เจ้าคุณพ่อทราบเข้าวิฬาร์โดน
เอ็ดตายเลยนะจ๊ะ โอ๊ยๆ กลับบ้านเราเถอะนะ” หล่ออันเอี้ยวตัว ส่งแมวไปให้
บ่าวที่ยืนรอรับอยู่ด้านหลัง

เย็นตารับเจ้าตัวดีใส่ลงในตะกร้าตามเดิม เห็นเจ้านายตัวเองกำลังจะ
ทิ้งตัวลงจากแนวรั้วไม้ แต่ข้างหลังที่บ้านอีกหลังมีใครคนหนึ่งยืนมองอยู่
นางผงะไป แต่เพราะยังใหม่เลยไม่รู้ว่ามีใคร ยกมือปิดปากนุ้ยบีให้เจ้านายที่
กำลังจะลงจากรั้วหันหลังกลับไปมองบ้าง วิฬาร์ค่อยๆ หันกลับไป แล้วก็
พลาด เพราะกระโปรงเจ้ากรรมไปเกี่ยวอะไรเข้าไม่ทราบ ร่างบางเอนไปด้านหลัง
หลังร่วงลงจากรั้วไม้สูง เท่านั้นเองคนเป็นบ่าวก็ร้องลั่น

“ตายแล้ว! คุณวิฬาร์”

“ยังไม่ตาย”

นั่นเป็นครั้งแรกที่วิฬาร์ได้ยินเสียงทุ้มกังวานดังอยู่ข้างหู และต่อมา
ก็ไม่ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่ปราวรณางจะฟังเสียงนั้นอยู่ตลอดเวลา ตลอดทุกกลม
หายใจ

ร่างที่ควรจะร่วงลงสู่พื้นหญ้าสีเขียวสดร่วงไปอยู่ในอ้อมแขนของใคร

ไม่รู้ รู้แต่ไม่เจ็บอย่างที่ควร เท่านั้นเองคนที่หลับตาปี๋ถึงได้ลืมตาขึ้นมามอง
 อะไรนะที่ทำให้หล่อนนึกไปถึงพระเอกละครรำที่เคยดูสมัยยังอยู่ที่
 บ้าน ดวงหน้าหวานอย่างนี้จะหาได้มาเปรียบ คิ้ว คาง ปาก อะไรก็ตามที่
 ประกอบขึ้นเป็นใบหน้านี้ช่างพอเหมาะจะไปเสียทุกส่วน ริมฝีปากเกือบจะบาง
 เหมือนผู้หญิงสีแดงเรื่อ ผิวหน้ามีสีขาวขาวผุดผ่อง แต่นวลลอมเสียยิ่งกว่า
 ผิวผู้หญิงบางคน ถึงตัวหล่อนก็เถอะ ยังไม่แน่ใจว่าจะสวยไปได้เท่านี้ไหม
 นหนอ ไหนจะตากุ๋นอีก โอ๊ย...วิฟาร์ไม่รู้จะพรรณนารูปโฉมโฉมพรรณคน
 ตรงหน้านี้ว่าอย่างไร งามหมด งามยิ่งกว่าสิ่งใด ชะรอยเขาจะเป็นนายละคร
 รำ เพราะไม่รู้จะชมว่าอย่างไรได้นอกเสียจาก...

“สวย”

“ขอบใจ แต่จะอนุญาตให้ฉันปล่อยเธอได้หรือยัง”

เสียงเขาหนุ่มท้วมและหวานกังวาน ไม่ต้องรอรอบสอง คนถูกอุ้มที่เพิ่ง
 รู้ตัวแทบจะกระโดดตกลงมาจากอ้อมแขนของเขา ตอนนั้นเองที่ได้เทียบความ
 สูงใกล้เคียง ศีรษะส่วนบนสุดพันไหล่เขาไปหน่อยเดียวเท่านั้นเอง ผู้ชายอะไร
 ตัวอย่างกับยักษ์ปักหลั่น เจ้าคุณพ่อที่ว่าสูงยิ่งเตี้ยกว่าเขาเสียเกือบครึ่งคืบ
 กระมัง

“เจ็บตรงไหนบ้างเจ้าคะ” คนเป็นบ่าวมองไม่เห็นหรือเพราะรั้วสูง
 เหลือเกิน เขย่งเท้าเท่าไรหัวก็ไม่พ้นรั้วขึ้นมา

วิฟาร์นิ่ง อึกอักอยู่ครู่หนึ่งก็บอกไป

“ไม่เจ็บหรือเย็น ไม่เป็นอะไร เดี่ยวฉันกลับไป”

ตอบแล้วก็หันกลับไปมองคนที่ช่วยไว้ ปากมันก็อยากจะขอบคุณ แต่
 ไม่รู้เพราะอะไร นัยน์ตาสีนิลทอประกายเรืองระยับของอีกฝ่ายกลับทำให้
 ทุกคำพูดติดอยู่ในลำคอ อีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะรอคานั่นอยู่เหมือนกัน แต่
 จนแล้วจนรอดก็ไม่มื่ออะไรหลุดออกมาจากริมฝีปากบาง จนกระทั่งถูกหัก

“คราวนี้ไม่ต้องปีนกลับไป ประตุ่มิ”

ความอายแผ่ซ่านไปบนผิวแก้ม เพราะตระหนักได้ว่าตัวเองกระโดด

ข้ามรั้วลงมาเหมะในบ้านเขา คนจีนมองรั้ว มองตัวเอง มองเขา แล้วถึงได้มองเลยไปทางประตู โกลออกไปมีประตูบ้านใหญ่ที่กั้นบ้านกับถนนเอาไว้ วิศว์เกือบจะแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก แต่ยังไม่ไหวได้ทันเพราะคุณจันทร์ผู้เป็นมารดาเคยตีเสียแขนซ้ำ

‘เสียมารยาท ใครเขาจะว่าแม่เลี้ยงลูกให้เป็นไพร่’

แม่ไม่ใช่เชื้อสายจากเจ้าเข้าวังที่ไหน แต่ศักดิ์ของความเป็นลูกคนมีเกียรติก็ทำให้ต้องรักษาหน้าคนเป็นพ่อ รักษาสิ่งที่ไม่ค่อยจะพบนั่นละ แม่เป็นคุณหญิงของพวกนั้น แต่ไม่ใช่คุณหญิงจริงๆ ของเจ้าคุณพ่อ

‘แม่รักเจ้าคุณพ่อของวิศว์ แม่ภูมิใจที่ได้เป็นเมียของเจ้าคุณพ่อ ลูกก็ควรจะภูมิใจในความเป็นลูกของเจ้าคุณพ่อเหมือนกัน’

แม่รัก แม่ภูมิใจ แต่แม่ปฏิเสธการเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหญ่แห่งนี้ ตั้งแต่สาวจนกระทั่งแม่ยามที่คุณหญิงของสามีสิ้นชีวิตไปแล้ว

“เอาละ จะจำเอาไว้ว่าลูกสาวคนเล็กของเจ้าคุณพิเศษชอบคุณคนไม่เป็น”

ทั้งที่เสียงเขาหนุ่มนวลเพราะพริ้งถึงเพียงนั้น แต่คนฟังกลับรู้สึกเหมือนถูกตอกหน้านี่มๆ จนซาไปวูบหนึ่ง ความอยากจะชอบคุณหายไปเกือบหมด ลำคอระหงตั้งตรง เขาว่าหล่อนได้ แต่พาดพิงการเป็นลูกสาวของพันเอกพระยาวิเศษสรลักษณ์มิได้

“ดิฉันซาบซึ่งน้ำใจของคุณจนไม่รู้จะพูดว่าอย่างไรดีแล้วค่ะ ขอบพระคุณมากเหลือเกินที่กรุณารับดิฉันเอาไว้ เท่านี้คุณคงพอใจ และยกเลิกข้อพาดพิงของคุณต่อเจ้าคุณพ่อของดิฉัน”

อะไรนะอะไรที่ส่งให้หล่อนหลุดปากบอกเขาไปอย่างนั้น ดูเถอะขนาดนี้แล้วพ่อยักษ์ปักหลั่นยังยืนยิ้มเยาะอยู่นั้น

“ไม่เห็นเหมือนวิมาลา”

เขาว่าเรียบๆ ไม่ได้บอกว่าเหมือนตรงไหน แต่อารมณ์ชื่นชมของวิศว์หายเกลี้ยง เพราะรู้อยู่เต็มอกว่าตัวเองจะไปเหมือนพี่สาวต่างมารดาได้

อย่างไร อีกฝ่ายเป็นลูกคุณหญิง หล่อนสวย หล่อนเรียบร้อยจนลือชื่อ ใคร จะกล้าเอาตัวเองไปเปรียบกับผู้หญิงอย่างคุณพี่มาลาคนนั้นเล่า

“ดิฉันขอตัว”

คนพูดสะบัดหน้า เดินเซิดหน้าออกไปยังประตูหน้าบ้านอันเป็นประตู เหล็กดัดขนาดใหญ่ เจ้าของบ้านยืนมองตามร่างระหอบบางที่สะบัดผม ยาวๆ เดินออกไป หญิงสาวไม่ได้หันกลับมามองอีกฝ่ายว่าจะเป็นอย่างไร หล่อนรีโมโหเสนาจะโมโหพ่อยักษ์คนนี้เหลือเกิน คนเฝ้าประตูมองหน้า หล่อนตาโตแล้วจำใจเปิดประตูให้ ชุดที่สวมดูเป็นพิธีการแปลกๆ แต่คน โมโหไม่ได้ใส่ใจ เดินอ้อมกลับเข้าบ้านตัวเองทางประตูหน้า แล้วก็...

เมื่อบางคล้ำข้อมือตัวเอง กำไลทองที่มารดาให้ติดตัวมาจากบ้านหล่น หายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ หล่อนเดินตรงลี้กกลับไปข้างรั้ว เย็นตายยืนอุ้มเจ้า ที่รักคอยอยู่ตรงนั้นนั่นเอง

“คุณวิฬาร์เจ็บตรงไหนบ้างเจ้าคะ ไร้ พูนหัวของบ่าว”

“ไม่เจ็บจ๊ะ ไม่มีแผลเลย แต่ทำกำไลคุณแม่หาย เย็นช่วยก้มหาที่ ถေး หายไปฉันเสียใจแย่มาก คุณแม่อุตุสำห้ถอดออกจากมือท่านมาสวม ให้แก่ๆ”

คนพูดรีอรรนเอาเสียจริงๆ สองร่างก้มๆ เงยๆ อยู่ข้างรั้ว จำได้ว่า ก่อนออกจากห้องก็ใส่มา ยังคลำเล่นอยู่เลย ถ้าไม่ตกหายฝั่งนี้ก็ต้องไปตก เอาฝั่งโน้น ไร้...หายที่ไหนไม่หาย อย่าไปหายบ้านนายตัวยักษ์คนนั้นเลย ชี้แจงไปเจอหน้า ผู้ชายอะไรเชือดนมๆ แวดตาที่มองคนอื่นเหมือนผู้ใหญ่ มองผู้น้อยตลอดเวลาหล่อนไม่ชอบเอาเลยจริงๆ

“ไม่เจอเลยเจ้าคะ ขึ้นไปหาบนห้องโหมเจ้าคะ เอ...หรือจะไปตกบ้าน โน้น”

“หาก่อนเถอะ อาจจะมีอยู่แถวๆ พุ่มไม้ เย็นเอาที่รักลงตะกร้าไปก่อน ประเดี้ยวคนอื่นผ่านมาเห็น”

คนเป็นบ่าวทำตามอย่างว่าง่าย เอาเจ้าแมวสุดที่รักยัดลงไปนอนหนึ่ง

อยู่ในตะกร้า ปิดฝาครอบแล้ววางไว้ข้างตัว มันรางเหมียวๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เงิบ สองคนนายบ่าวก้มๆ เงยๆ อยู่จนกระทั่งใครบางคนผ่านมาเห็น ร่างบางระหงเจ้าของผีเสื้อขาวผุดผ่องอยู่ในชุดเสื้อกับกระโปรงเข้าชุด ผมตัดสั้นเป็นทรงบ๊อบระตังคอค ผะยัลาคอระหงสวย เสื้อผ้าทั้งชุดเป็นแบบสมัยนิยมสีพื้นชมพูเรียบสดใส เครื่องหน้าจิ้มลิ้มพริ้มพราย หล่อนเห็นท่าทางนั้นมาตั้งแต่ไกลๆ แล้วก็เดินเข้าไปใกล้ ถามด้วยเสียงหวานนุ่มราวกับเสียงดนตรี

“ทำอะไรวีฟาร์”

คนก้มๆ เงยๆ หันมองแล้วตอบ “หากำไลคะคุณพี่วี กำไลของคุณแม่ใส่ติดมือมา แต่หล่นหายไปไหนไม่ทราบ”

“ราคาแพงมากเธอวีฟาร์”

“กำไลทองไม่กี่บาทหรอกคะ แต่เป็นของคุณแม่ท่านให้มา” น้องสาวต่างมารดาตอบไปตามความจริง

วิมาลาเย็นหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ในมือถือถาดขนมจะเอาไปฝากใครบางคน แต่เห็นท่าทางร้อนรนของน้องสาวแล้วก็ผ่อนลมหายใจเบาๆ เดินเอาถาดขนมไปวางไว้ตรงเก้าอี้ในสนาม แล้วเดินกลับมาช่วยหา

“มา พี่ช่วย”

สามแรงช่วยกันหา แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ วิฟาร์ชอบบาร้อนๆ จะร้องให้เสียให้ได้ ของอยู่กับตัวแท้ๆ รับประทานเป็นมันเป็นเหมาะว่าจะไม่ให้หายไปไหนนี่อะไร หล่อนมาอยู่บ้านนี้ได้วันเดียวเท่านั้นเองก็ทำกำไลของล้ำค่าหล่นหายเสียแล้ว แม่คงไม่เอ็ดหรือกแต่คงเสียใจ

‘เจ้าคุณพ่อให้เป็นของขวัญวันที่มาขอแม่กับคุณยาย วิฟาร์รักชาติๆ นะลูก’

กำไลราคาไม่กี่บาทแต่แทนรักล้ำค่าของเจ้าคุณพ่อ ลูกเอามาทำหายเสียแล้ว

วิฟาร์น้ำตาจะหยดให้ได้ เย็นตามองนายตัวเองแล้วก็พลอยจะร้องไป

ด้วย เหลือพี่สาวคนเดียวที่ยังพอมีสติ

“คิดลืไปที่ไหนมาบ้าง เดี่ยวพี่ให้พวกบ่าวดูให้ หาทั้งบ้านก็ได้ ของสำคัญนี่”

แม้จะเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้ง แต่วิมาลาที่รับรู้มาตลอดว่าหล่อนมีน้องสาวอยู่อีกคนหนึ่ง เจ้าคุณพ่อไม่ได้ปกปิดเรื่องผู้หญิงอีกคน คุณแม่เองก็คอยบอกเสมอว่าหล่อนยังมีน้อง วิมาลาถึงได้เฝ้ารอเสมอมา การเป็นลูกคนเดียวของตระกูลไม่ใช่เรื่องสนุกเลยสักนิด ถูกเก็บให้อยู่แต่ในบ้าน วิฟาร์นี่โชคดีเพราะได้เรียนหนังสือถึงมหาวิทยาลัย

ขณะที่คนน้องรื้อนรน ใครบางคนก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหา นายทหารรับใช้คนสนิทของพันเอกพระยาวิเศษสรลักษณ์วิ่งหน้าตื่นมายื่นหอบอยู่ข้างๆ สามสาว เอ๋อเสียงสั้น

“คุณวิขอรับ คุณหมอต่านชายเสด็จมา”

ใครก็ตามที่เป็นเจ้าของนาม ‘คุณหมอต่านชาย’ คงเป็นคนสำคัญพอดูทีเดียว เพราะวิมาลาชะงัก ยึดตัวตรงแล้วปิดฝุนออกจากกระโปรง

“วิฟาร์ เดี่ยวพี่มา เอ...เรามากับพี่ดีกว่า จะได้รู้จักท่านชายเสียด้วยเลย”

“ไม่เอาหรือคะ ไร่รู้จักวันหลังเถอะ” ของยังหาไม่เจอ หล่อนไม่มีอารมณ์ไปรู้จักท่านชายอะไรที่ไหนหรอก แต่คนที่ยื่นหอบมองสองพี่น้องคุยกันชัดขึ้นมาเสียกลางลำ

“เอ่อ...แต่รับสั่งว่าให้หาคุณวิฟาร์ด้วยนะขอรับ”

เท่านั้นเองสองพี่น้องก็จ้องหน้าสบตาวิตใจ แล้วคนที่นั่งอยู่กับพื้นถึงได้ลุกขึ้นยืนตัวตรง จะว่าไปก็เพิ่งเคยได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรก พบก็ไม่เคยพบ เรื่องอะไรมาเรียกหา คุณหมอต่านชายในจินตนาการของวิฟาร์ที่ทำให้หล่อนจำใจต้องเดินตามพี่สาวไป ทั้งเย็นตาไว้หาของ คือชายแก่อายุสักห้าสิบหกสิบ คงแก่พอที่คนทั้งบ้านจะให้ความสำคัญ เป็นท่านชายน่าจะเป็นหม่อมเจ้า เอ...ต้องใช้ราชาศัพท์ใช่ไหม เกิดมายังไม่เคยพูดเพคะเพขา

ใครเขาเลย

“เดี๋ยวพอเข้าไปก็หนึ่งๆ นะวิฬาร์ พี่จะแนะนำท่านเอง ราชศัพท์ไม่ต้องเกรง ท่านไม่ถือ” วิมาลากระซิบบอกน้องสาวขณะเดินนำเข้าไปในบ้านตามคำบอกเล่าที่ว่าประทับรออยู่ด้านใน แม้จะอดแปลกใจไม่ได้ว่าเหตุใดถึงได้ทรงถามหาคนเป็นห้องทั้งที่ไม่เคยเจอหน้า

ภาพของผู้ที่ประทับอยู่บนเก้าอี้ทำให้วิฬาร์หายใจไม่ทั่วท้องนัก เพราะหันซ้ายหันขวาหาใครไม่เห็นอีกนอกจากเขา ผู้ชายที่ตัวใหญ่เป็นยักษ์ปักหลั่นคนนั้นนั่นเอง คนที่นั่งหลังตรงมองมาแล้วก็ยิ้มแบบที่ไม่ค่อยชอบ ยิ้มอย่างผู้ชนะแบบนั้น วิฬาร์ลดก้าวลงไปใช้ร่างพี่สาวต่างเถระกำบังตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ แต่ไม่ชอบสายตาของเขาเลย

วิมาลาเดินตัวตรงเข้าไปหาราวกับนางอัปสร พอถึงระยะก็ย่อตัวลงทำความเคารพ แต่คนที่เดินตามหลังยังยืนนิ่งแข็งทื่อเพราะจับต้นชนปลายไม่ถูกเลยสักอย่าง ไม่รู้พี่สาวทำความเคารพใคร ไหนละท่านชายคนที่ว่าหล่อนมองหาท่านชายวรกายหนา เกศฯ แซ่มสี่ขาว พักตร์แถมรีวรอยของกาลเวลาไม่เจอ แล้วภาพที่นึกอยู่ก็มีอันต้องพังทลายลงไปตรงหน้า เมื่อเจ้าของเสียงหวานกังวานเรียกต่ายกษัปกหลั่นของหล่อนเต็มปากเต็มคำ

“หม่อมฉันไม่ทราบว่าฝ่าบาทจะเสด็จ”

“ไม่เป็นอะไรหรอก”

รับสั่งอย่างนั้น แต่ทรงชายพระเนตรคมวาระยับมายังร่างบางของคนที่ยืนตะลึงอยู่ข้างหลัง ริมโอบซู้แยมยิ้ม ก่อนจะทรงยี่ดวรกายเต็มความสูง สูงจนชนิดที่วิมาลาต้องเงยหน้ามอง แต่ความสูงอย่างนี้เองที่ทำให้ทรงสง่างาม ความสูงอย่างนี้เองที่ทำให้ผิวแก้มของวิมาลาร้อนผะผ่าว

“วิฬาร์ ทำไมไม่ไหว” วิมาลาเตือนน้องสาวตัวเอง จนแล้วจนรอดวิฬาร์ก็ยังยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น แต่คนที่ยี่ดวรกายตรงทอดพระเนตรมาแล้ว

ทรงพระสรวลเบาๆ ในคอ

“เขายังไม่รู้จักฉัน เห็นจะต้องแนะนำตัวกันหน่อย คุณวิฟาร์ บุตรีคนเล็กของพันเอกพระยาวิเศษสรลักษณ์ ที่อยู่ตรงหน้าเธอคือนายแพทย์ หม่อมเจ้าณภาสวัสดิ์ ดิเรกวัฒนภา เจ้าของวังน้ำค้างที่อยู่ติดรั้วบ้านเธอนี่เอง” สุรเสียงกังวานก้อง มีรอยเยาะนิดๆ เสียด้วย

คนฟังหน้าชา เพราะนี่รู้ว่าเขาประกาศเสียเต็มยศถึงเพียงนี้คงจะอยากให้อ้อ เอละ คราวนี้รู้ดีทีเดียว ผู้ชายตัวใหญ่เป็นยักษ์ปักหลั่นคนนี้ไม่ใช่ใคร นอกเสียจากหม่อมเจ้าณภาสวัสดิ์ บ้านหลังที่หล่อนปีนข้ามรั้วเข้าไปก็เป็นวัง คนที่ยืนยึดคอกทำท่าเหยงโยสใส่ก็เป็นหม่อมเจ้า สำคัญนอกจากจะตกจากรั้วลงไปให้เขาจับ ยังทำกิริยาท่าทาง พุดจาไม่มีราชาศัพท์สักคำ หน้าซีดๆ แทบจะหดเหลือสองนิ้ว ก่อนจะค่อยๆ ย่อตัวก้มหน้ามองพื้น มีชอกโหนของบ้านพอจะให้มุดหนีไปได้ไหมหนอ แล้วเขา...อ้อ พระองค์จะทรงทำอะไร รับสั่งฟ้อง...ใช่คำนี้หรือเปล่า ก็น่าจะใช่ จะรับสั่งฟ้องเจ้าคุณพ่อหรือเปล่าว่่าลูกสาวคนเล็กไปทำอะไรไว้

“อ้าว นี่กว่าคุยกับรูปปั้น คนหรือหรือ” รับสั่งเข้าหูแว่วๆ รับสั่งอะไรก็ไม่รู้

“ทำไมรับสั่งให้หาวิฟาร์เพคะ”

คนเป็นพี่สาวเรียกความสนพระทัยไป ยามนั้นคนเป็นน้องถึงได้ลอบพ่วนลมหายใจเบาๆ ถอนสายบัวแล้วคงพอแล้ว ก้าวถอยหลังจะหนีออกไป แต่เปลืองยหน้าไปสบพระเนตรคมเข้าให้ ร่างทั้งร่างจึงตรึงอยู่กับที่ รับสั่งกับพี่สาว แต่ทรงชายพระเนตรมองคนน้องที่จ้องแต่จะหนี ผู้หญิงเหยงโยสเมื่อครู่หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

“พอดีเก็บของได้ ก็เลยมาหาเจ้าของ” รับสั่งแล้วทรงเอื้อมหัตถ์เข้าไปในฉลองพระองค์ หยิบสร้อยข้อมือทองเส้นเล็กสวยออกมา

วิฟาร์มองตาโต อยากจะตบหน้าตัวเองสักฉาด ตกที่ไหนไม่ตก จำเพาะจะต้องไปตกในบาน...อ้อ...วังนั่นด้วย จะให้นายมหาดเล็กที่ไหนเก็บ

เสียก็ไม่ได้ ให้เจ้าของวังเก็บได้ กรรมแล้ววิฬาร์เอ๋ย ได้เกิดเป็นกรณีชักใช้
ไล่เสียงยาวแน่นว่าไปทำตกที่นั่นได้อย่างไร คราวนี้ละเรื่องเจ้าที่รักก็เห็นจะ
ไม่เป็นความลับอีกต่อไป แวตตานีกโกรธเจ้าของวรกายสูงหนา

ร่องรอยอนๆ ในดวงตาคู่นั้นเองที่ทำให้คนมองเกือบจะหลุดยิ้ม
“เห็นว่าน่าจะเป็นของผู้หญิง นึกได้ว่าไม่เคยเห็นเธอใส่ ฉันเลยนึกไป
ว่าเธอยังบังเอิญมีน้องสาวอีกคน ก็น่าจะเป็นคนนี้แหละเป็นเจ้าของ ไม่ทราบว่าจะ
ใช้หรือเปล่า”

คำว่า ‘บังเอิญมี’ ตอกหน้าคนฟังเต็มแรง
วิมาลาหันมาถามน้องสาว “ใช้ที่หาอยู่หรือเปล่าวิฬาร์”
คนฟังพยักหน้ารับอย่างเสียไม่ได้ “ใช่ค่ะ อ้อ...เพคะ ทรงกรุณาเหลือ
เกิน”

แล้วก็ยื่นมือออกไปจะรับของตัวเองคืน คนที่ตั้งพระทัยจะเอามาคืน
กลับไม่ยอมคืนเสียอย่างนั้น วิฬาร์เกือบออกปากว่าแล้วทีเดียว ถ้าไม่บังเอิญ
นึกได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร สำคัญคือคิดที่ล่อนเมาะเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จะเพิ่ม
อีกคดีให้โทษหนักไปทำไม

“ทำไมกำไลของวิฬาร์ถึงอยู่ที่ฝ่าบาทเพคะ”
ทรงเหลือบพระเนตรดูคนที่ยื่นหน้าแดงแล้วก็ขีต อยากรงพระ-
สรวลแต่เก็บเอาไว้ก่อน

“พอดีเจ้าของกำไลเขาคงจะคุยเพลินไปหน่อย สะบัดมือไปสะบัดมือ
มามันเลยหลุดกระเด็นข้ามรั้วไปตกที่วัง ฉันนั่งอ่านหนังสืออยู่พอดี นี่ใช้ไหม
ได้ยินว่าเป็นของสำคัญ” แล้วก็ทรงวางกำไลลงบนมือบางเล็กอย่างเบาที่สุด

คนรับมือสั่นนิดๆ แล้วเอาไปกำแนบอก ดีใจก็ดีใจ เสียใจก็เสียใจ
ทำไมต้องเป็นผู้ชายคนนี้

“น้องสาวหม่อมฉันยังเด็ก ถ้าทำกริยาไม่เหมาะสมต้องขอประทาน
อภัย บังเอิญหม่อมฉันทำลูกตาลลอยแก้วไว้ ประเดี๋ยวจะเอาไปถวายที่วัง
นะเพคะ” วิมาลาคุยเรื่องอื่นแล้วยิ้ม

เท่านั้นเองก็ทรงหันความสนพระทัยไปยังร่างบางอีกร่าง วิมาลาสวดย ทยาตโยมเหมือนนางอัปสรสวรรค์ สวยอย่างนางในวรรณคดี ต่างกับคน นื่อง...ยังเด็ก มีประกายชุกชุกในดวงตาเจิดจ้า น่ารักน่าเกลียดมากกว่า

“ถ้าอย่างนั้นหม่อมฉันขอตัวนะเพคะ” วิฬาร์ไม่ได้สนใจว่าใครจะ อนุญาตหรือไม่ หมุนตัวก้าวฉับๆ ออกไปเรียบร้อยแล้ว

หม่อมเจ้าภัสวดีทอดพระเนตรตามร่างนั้นก่อนจะกลับมาสน พระทัยคนที่ยืนคุดอยู่ข้างกาย ทว่าพระทัยลอยไปไกล ปานนี้แม่ลูกแมวน้อย คนนั้นจะเป็นอย่างไร ทำทางเจ้าแ่งแสนงอนนอกปานนั้น วิฬาร์...แปลว่า แมว แล้วหล่อนก็มาตามลูกแมวของหล่อน แมวแสนซนที่กระโจนข้ามรั้ว จนเจ้าของต้องปีนรั้วมาเอาตัว ตัวแมวกับเจ้าของต่างกันที่ไหน ลูกแมว เหมือนกัน ลูกแมวขี้อ้อนที่ชวนอยากให้อาามือลูบหัวเกาคาง เกือบหลุด หัวเราะออกมาแล้วที่เดียว

ขณะที่คนที่ถูกนึกถึงถือกำไลกำฉับๆ ไม่ระวังกริยาอีกต่อไป เขา... อ้อ พระองค์ทรงรู้ รู้หมดนั่นแหละ แต่แกล้งให้ปล่อยไถ่เสียนานสองนาน ตืออย่างเดียวคือไม่ทรงชี้ฟ้อง แวพระเนตรอย่างนั้นไม่น่าดูเลย ถึงอย่างนั้น ผิวแก้มก็ร่อนผ่าวยามนึกว่าตัวเองตกลงไปในอ้อมพระกรของใครมาเมื่อครู่ พอไม่ได้อยู่เบื้องพักตร์ หน้าที่ซัดก็กลับกลายเป็นสีแดง เข้มขึ้นๆ

วิฬาร์ไม่รู้เลยว่านี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

๒

วิฟาร์กลับขึ้นห้องมาแล้ว วางตะกร้าใส่ที่รักไว้บนที่นอน เห็นตาแยกออกไปข้างล่างยามเจ้าของห้องประสงค์จะอยู่คนเดียว เจ้าลูกแมวน้อยกระโดดแผล้วออกจากตะกร้ามากองบนตักคนที่ทิ้งตัวลงนั่งบนที่นอน เจ้าของก้มมองมันแล้วก็มันเขี้ยว ตีหัวเบาๆ เข้าให้เสียหนึ่งที่พร้อมเอ็ด

“เรานะเรา ตื้อไม่เข้าเรื่อง เกือบจะเดือดร้อนหมดเลยเห็นไหม กระโดดไปไหนไม่กระโดด ไปกระโดดใส่ท่านชายอะไรนั่น”

ฝ่ายผิดเหมือนจะรู้ตัวเพราะส่งเสียงครางหง่าวๆ เอาคอพาดตักถูไถไปมา

“ที่อ่อนละเก่งน่ะที่รัก คราวนี้ละ ถ้าเจ้าคุณพ่อจับได้คงได้ไปนอนหง่าวที่วัดแน่”

วิมาลาไม่ชอบแมว ความจริงน่าจะหมายรวมถึงสัตว์หน้าขนทุกชนิดมากกว่า บ้านทั้งหลังเลยไม่มีหมาหรือแมวสักตัว ขณะที่บ้านอีกหลัง...บ้านของแม่เห็นสัตว์เลี้ยงเหมือนลูกเหมือนหลาน เมื่อเลี้ยงเขาเอาไว้ทำคุณก็ควรจะสนองคุณเขาเสียด้วย แม่มีหมดทั้งหมู หมา กา ไก่ วัว ควาย หรือ

กระทั่งบอปลา ที่นั่นแม่จึงเป็นเศรษฐินี แม่มีเงินพอจะส่งวิฟาร์เรียนปริญญา ซึ่งนิยมให้เรียนเฉพาะลูกชาย เจ้าคุณพ่อก็เถอะ...ดูอย่างวิมาลาเป็นอย่างไร เรียนจบแค่พออ่านออกเขียนได้เท่านั้นพอ

วิชาที่คนเป็นพ่อพึงใจให้ลูกสาวเรียนคือการบ้านการเรือน ขณะที่คุณจันทร์เล็งเห็นว่าต่อไปการศึกษาจะมีบทบาทมากทางสังคม การศึกษาที่ว่านี้จะต้องมากกว่าการอ่านออกเขียนได้ วิฟาร์มีหัวด้านนี้ และเมื่ออยากเรียน แม้แต่เจ้าคุณพ่อที่คุณแม่เคยเคารพนักหนายังทักท้วงมิได้ ประการหนึ่ง เพราะเงินค่าเล่าเรียนทั้งหมดหล่อหน้าเป็นคนจ่าย ขอเพียงที่פקพิงเท่านั้น อีกประการคือคุณจันทร์เคยบอกสามีผ่านทางจดหมายฉบับน้อยที่วิฟาร์ถือติดตัวมา

ตามที่คุณพี่เคยบอกน้องว่าผู้หญิงที่ฉลาดและรู้มากเกินไปจะหา คู่ครองยาก น้องอยากเรียนให้คุณพี่สบายใจว่า ตัวน้องไม่เคยคิดจะรับคนที่ฉลาดน้อยและรู้น้อยกว่าลูกของเราเป็นชาย

จดหมายกินใจความทั้งหมดเท่านั้นจริงๆ เจ้าคุณวิเศษนั่งอึ้ง ตะลึง ค้างไปกับความคิดของภรรยาเอง แล้วก็มีอาจหัดทานความต้องการได้อีก เหลือแต่ภาวนาเท่านั้นว่าบุตรสาวคนเล็กจะไม่อุตรีอยากไปเรียนเมืองฝรั่ง อย่างพวกผู้ชายให้ยิ่งขึ้นไปอีก คราวนี้ก็คงมีหวังต้องเลี้ยงลูกสาวไปจนแก่ตาย เพราะไม่มีผู้ชายที่ไหนเขามาขอ

วิฟาร์จึงได้ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ตามความต้องการ บ้านที่หล่อนมีค้อยได้ เหยียบย่างบ่อยครั้งนัก บ้านใหญ่ของเจ้าคุณวิเศษและคุณหญิงแสนผู้เป็น ภรรยาหลงกับบุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนอย่างวิมาลา ขณะที่ภรรยาของของท่านประสงค์จะอยู่ที่ต่างจังหวัดมากกว่าเข้ามาในเมือง นั่นส่งผลให้เจ้าคุณห่างไกลกับบุตรสาวคนเล็กออกไปอีก วิฟาร์จึงมาบ้านนี้ในฐานะคนแปลกหน้า หัวบ่าวติดตัวมาได้คนเดียวเท่านั้นเอง ที่รักจึงเป็นที่פקพิงทางใจอีก

ทางหนึ่งของคนแปลกหน้าต่างถิ่น

มันรู้ตัวดีเสียด้วย เพราะลุกขึ้นเอาหน้าไปซุกมือบางที่วางซ้อนอยู่บนตัก คนมองลูปหัวมันเบาๆ แล้วผ่อนลมหายใจ กว่าจะเรียนจบอีกตั้งหลายปี จบไปก็เชื่อว่าหางานได้ เพราะไม่ค่อยมีที่ไหนรับงาน ท้ายที่สุดคือกลับไปตายจริงอยู่กับแม่อย่างเก่า ทว่าอย่างน้อยยังภูมิใจว่าหล่อนก็พอจะมีวิชาความรู้ติดตัวไปกับเขาบ้าง

สายลมพัดหวิวแว่วผ่านหน้าต่าง หลังจากเดินทางมาถึงเมื่อวาน หล่อนยังไม่ได้ทำอะไรนอกจากเดินเตร่ไปเตร่มาอยู่ในบ้าน ร่างบางอุ่มเจ้าที่รักไว้แล้วเดินมาถอนหายใจอยู่ริมหน้าต่าง ห้องนี้หันหน้าเข้าสู่ถนน แลออกไปเห็นประตูรั้วไม้ขีดเงิน ดูเอาเถอะ รั้วก็ออกจะสูงปานนั้น หล่อนก็ยังไม่กล้าที่จะก้าวตัวข้ามไปเจอเขาจนได้ ความทรงจำในวินาทีแรกยังติดตา คนอะไรจะสวยปานนั้น เขาว่าอะไรนะ...สวยเหมือนพระลอ แม่เคยร้องให้ฟัง

รอยรูปอินทรีหยาดฟ้า	มาอ่าองค์ในหล้า
แหล่งให้คนชม แลฤฯ ฯ	
พระองค์กลมกล้องแกลิ่ง	เอวอ่นอรอรแฉ่ง
ถ้วนแห่งเจ้ากุงาม บารนี้ ฯ	
โฉมผจญสามแผ่นแพ้	งามเลิศงามล้วนแล้
รูปต้องติดใจ บารนี้ ฯ ^๑	

ตอนเด็กๆ ยังเคยสงสัยว่าผู้ชายที่จะถูกชมว่าสวยนั้นเป็นอย่างไร วันนี้ได้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว เขาสวย อ้อ...พระองค์ทรงพระสิริโฉม โฉมงามในสามโลกสยบพ่ายทีเดียว คิ้วคางปากตาต้องตำราไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง จะมีก็แต่พระเนตรที่อาจจะดูกว่านิด เกรงขริ่มกว่าน้อย และวรกายนั้นก็

^๑ จากบทประพันธ์เรื่องลิลิตพระลอ

มิใช่ว่าจะอ่อนแอแน่นอนรชรร แต่แข็งแกร่งขนาดรับร่างหล่อนที่ร่วงลงไปได้

ที่รักยังคงวางหวางอยู่ในคอ มันซุกหน้ากับฝ่ามือ เอาหัวถูไถไปมา คน นึกที่ว่านี่คืออะไรเพลินๆ เลยก้มลงมอง แล้วบังเอิญไปสบเข้ากับพระเนตรคม ที่มองซ้อนขึ้นมาพอดีพอดี กำลังจะเสด็จกลับหลังจากเสวนากับวิมาลาอยู่นานสองนาน ทรงยืนตรง เงยพักตร์ขึ้นมาน่าจะโดยไม่ได้ตั้งพระทัย คนข้างบนก็มองลงไปโดยไม่ตั้งใจ ทว่าเมื่อสายตาสอดเข้ามาสบกัน เหมือนโลกจะหยุดหมุนไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็ดำเนินต่อไปด้วยการที่เจ้าของแมวลีสวาดหันหลังเดินกลับเข้าห้องไปทันที

“ทอดพระเนตรอะไรอยู่เพคะ” ร่างบางอ่อนแอที่เดินตามหลังร้องถาม

เจ้าของวรกายหนาแกร่งทรงหลุดยิ้มยามร่างนั้นสะบัดหน้ากลับเข้าไปในห้อง ไม่ได้ตั้งพระทัยว่าจะทอดพระเนตรเลยสักนิด เพียงแต่รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงแมว์ร้องเท่านั้นถึงได้ซ้อนพระเนตรขึ้นไป แล้วก็สบเข้ากับตาที่ฉายแววซุกซนแสนจะแจ่มอง คนที่ยืนนิ่งทอดตามองออกมาหน้าต่างตกใจแล้วก็สะบัดกายกลับเข้าไป เด็กหนอเด็ก...

“ไม่มีอะไร”

รับสั่งสั้นๆ เป็นปกติแล้วทรงเลื่อนสายพระเนตรลงมา วิมาลาขยับยิ้มสวยอยู่ข้างกาย พระองค์เองก็รู้ว่าเจ้าหล่อนคิดอย่างไร วิมาลามีคุณสมบัติเพียงพร้อมเป็นกุลสตรีทุกอย่าง ทั้งความสวยและความรู้การเรือน ขาดเพียงอย่างเดียวคือหล่อนยังไม่ทำให้พระองค์ปรารถนาจะร่วมชีวิตด้วยต่อไปได้ ถึงอย่างนั้นก็มิได้ทรงตัดไม้ตรี รอก่อน...อาจจะดีกว่านี่ก็เป็นได้

“หม่อมฉันจะให้คนเอาขนมไปถวายที่วังนะเพคะ”

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวให้มหาดเล็กมาเอาดีกว่า จะกินของเธอก็ยังต้องให้คนของเธอลำบาก”

“หม่อมฉันเต็มใจทำถวาย”

ไม่รับสั่งว่าจะไร่นอกจากทรงยิ้ม แต่แค่ยิ้มเท่านั้นก็ทำให้คนมองแทบจะลืมหูลืมใจ ลืมหายใจ วิมาลาเกือบละลายไปทีเดียว ทรงยี่ดวรกายเต็มความสูง สูงเสียดจนต้องเงยหน้าขึ้นมอง แต่หล่อนก็ชอบ ชอบเงยหน้าขึ้นมองอย่างนี้

เสด็จกลับไปแล้ว เสด็จมาแล้วก็เสด็จจากไป แม้จะได้เห็นอยู่ทุกวัน แม้จะได้พบพักตร์บ่อยครั้ง แต่หล่อนไม่เคยรู้สึกว่าคุณ ไม่เคยพอใจกับสิ่งเหล่านี้เลย อาจจะทำอับอาย แต่วิมาลาที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าหล่อนปรารถนาจะเป็นมากกว่าเพื่อนบ้านกันอย่างนี้ หล่อนเรียนรู้ทุกเรื่อง เรียนรู้ทุกอย่างที่ฟังจะรู้

‘จะทอดพระเนตรเห็นบ้างไหมว่าวิมาลาเพื่อพระองค์ขนาดไหน วิให้ได้... ให้ได้ทุกอย่างจากหัวใจจริง ๆ’

วิมาลาหมุนกายเดินกลับเข้าบ้านด้วยความหวังเปี่ยมล้น วันหนึ่งจะทอดพระเนตรหาแต่หล่อน วันหนึ่งจะได้ครองพระทัยผู้ทรงพระสิริโฉม ไม่นานเกินรอหรอก ไม่นาน อายุหล่อนควรแก่การออกเรือนได้แล้ว พระองค์เองก็มีเชื้อหนุ่มรุ่นอีกต่อไป ไม่นานจะต้องสรรหาหม่อมมประดับวัง ไม่นานวิมาลาจะได้ใช้นามสกุลดีเรกว่าพัฒนาภา

หล่อนวาดฝัน ทว่าไม่รู้ว่าจะเจ้าของวรกายสูงหนาที่เสด็จกลับวังมีภาพใครบางคนติดอยู่ในพระทัย

ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนแปลกเท่าคนนี้ ชนเหลือจะชน มืออย่างหรือสวมกระโปรงปิ่นรั้ว ขนาดผู้หญิงฝรั่งที่เคยรู้จักยังไม่ค่อยมีใครกล้าเท่านี้ ดวงตาสีนิลลึกล้ำทอประกายแกร่งกล้าซุกซนนั้นอีก ลูกสาวคนเล็กของเจ้าคุณวิเศษคนนี้จะไม่ธรรมดา ไม่เหมือนพี่สาวตัวเองเลยจนนิดเดียว วิมาลาที่ทางหนึ่ง วิหาร...แม่ลูกแมวนี่ก็อีกทางหนึ่ง

แต่คนที่เสด็จมาจนถึงหน้าประตูวังกลับชะงักพระบาทไว้ครู่หนึ่ง เพราะเห็นรถคันตาจอดรออยู่ด้านใน ทรงถอนปัสสาสะยาว รู้...รถใคร และประสงค์สิ่งใดถึงได้เสด็จมาหาถึงที่ เรื่องเดิมเรื่องเดิวนี่แหละ คอยกัน

ไม่รู้จ้จกจบสิ้น ไม่นานเจ้าของรถก็เสด็จออกมาจากวัง

“ไปไหนมาชายภา พี่รอดตั้งนาน”

เจ้าของสุรเสียงหวานเกือบแหลมเป็นสตรีวรกายอวบว่าสูงระหง เกศาตัดสั้นแค่คออย่างสมัยนิยม ทรงฉลองพระองค์ด้วยกระโปรงยาวแค่ว่าเข้าลีสด โอบุษฐ์แดงกำแย้มอยู่เกือบตลอดเวลา ทว่าฝ่ายที่เป็นพระอนุชาทรงทำสีพักตร์เกือบบึ้ง

“เธอจะทำหน้าบึ้งไปทำไมชายภา พี่อุตสาห์มาเยี่ยม”

“อากาศร้อนเท่านั้นคะ พี่หญิงเด็จข้างในจะดีกว่า”

แล้วก็เสด็จนำเข้าไปข้างใน ประทับบนเก้าอี้ฝังตรงข้ามองค์ละตัว หม่อมเจ้าหญิงจุริภาทอดพระเนตรน้องชายต่างสายโลหิตแล้วทรงผ่อนปัสสาสะ

“พี่ไปเยี่ยมยายเนตรมา ชายจำได้ไหม เนตรงามคนที่เป็นเพื่อนพี่คนนั้น วันนั้นเขาเพิ่งจะได้ลูกชายคนที่สี่ หน้าจิ้มลิ้มน่ารักทีเดียว ลูกๆ คนอื่นก็น่ารัก ตาคอนโตนั้นเข้าเรียนชั้นประถมปลายไปแล้วกำลังน่ารัก สนนิตหน่อยตามประสาเด็ก พี่ละอยากอุ้มกลับวังใจจะขาด” รับสั่งถึงสหาย ทว่าพระเนตรคมชายมองฝ่ายที่ประทับเอนวรกาย ยิ้มสบายอารมณ์

“พี่หญิงรับสั่งตามตรงกับชายเลยก็ได้นี่คะ ประสงค์อะไร”

“เอ๊ะ ชายภา อะไรของเรา”

เมื่อนั้นเจ้าของวรกายสูงหนาถึงได้ขยับ แล้วก็ทรงพระสรวล “ก็จะรับสั่งเรื่องอะไรก็เรื่องนั้นนั่นแหละคะ รับสั่งกับชายมาตามตรงดีกว่า ชายว่าเราอาจกำลังอ้อมค้อมกันมากเกินไป”

เมื่อนั้นหัตถ์เล็กอวบจึงโบกไหวๆ ในอากาศ นายมหาดเล็กยกหน้ามาถวายแล้วถอยออกไป ก่อนจะทรงถอนปัสสาสะ

“เอาสิ เอาเลย พี่จะพูดตามตรง เรา รู้จักกันมานานตั้งแต่สมัยเสด็จอาทังสองยังมีพระชนม์ชีพ ชายภา ก็รู้ว่าทรงฝากฝังชายเอาไว้กับพี่ ที่นี่ชายนี้ ก็ดู อายุชายปีนี้ไม่ใช่หน่อยๆ แล้วนา เกือบจะขึ้นเลขสามอยู่แล้ว พี่ยัง

ไม่เห็นชายจะถูกตาต้องใจคนไหนเสียที เรื่องสืบสกุลนี้สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเราเป็นราชสกุล”

“ทรงอยากให้ชายแต่งงาน?”

“อ้าว ก็ต้องอยากสิ จะให้พี่เที่ยวไปขอลูกคนไหนเล่นที คนนี้เล่นที่ได้ยังไง”

“แล้วทำไมไม่ทรงแต่งเอง”

พัทตร์อวบขาวผุดผ่องแต่มีสีแดงกำ ทรงเอี่ยมหัตถ์มาตีพระเพลาพระอนุชา

“บ้า ชายพูดบ้าๆ พี่อายุจนป็นนี้ ไม่ต่งไม่แต่งแล้ว ชายต่างหากยังหนุ่มยังแน่น เราเป็นหมอก็น่าจะรู้ว่ามิลูกตอนแกมันไม่ดี ทำไม่ไม่รับมี ถ้าหาใครไม่เจอพี่ก็มีแนะนำ หญิงพิศลูกหม่อมรัตน์ใหม่ เอ...หรือจะชอบอย่างแม่สร้อยลูกนายธำรงค์ พี่เคยเห็นแม่คนนั้นขามองๆ ชายอยู่เหมือนกันนะ”

“ชายไม่ชอบ เขาก็ดีแต่...นั่นแหละค่ะ ชายไม่ชอบ ชายไม่ชอบคนที่ชายไม่รัก เพราะไม่อยากจะวิวามีหม่อมเล็กหม่อมน้อยให้วุ่นวาย ชายมีหม่อมคนเดียวพอแล้ว”

“อ้าว...แล้วจะเอาอย่างไร คนนั้นก็ไม่ใช่ชอบ คนนั้นก็ไม่ใช่ชอบ เอ๊ะ! หรือจะไปติดใจแม่วิมาลาลูกสาวเจ้าคุณวิเศษข้างวังนั่นกัน เขาถือว่าสวยแล้วก็ยังเรียบร้อย แม่คนนั้นหรือชาย ถ้าชอบก็ได้นะ พี่รู้จักเจ้าคุณวิเศษ จะไปขอให้”

ตีเรื่องราวได้เป็นคั่งเป็นแคว น้องชายยิ้มกว้าง

“ชายไม่ชอบเธอแบบนั้น เธอน่ารักก็จริง แต่ชายยังเอ็นดูเธออย่างน้องเท่านั้น”

หม่อมเจ้าหญิงรุจิรภาพทรงทำพัทตร์มูย

“คนนั้นก็เพื่อน คนนั้นก็น้อง ตกลงชายจะไม่มองผู้หญิงเป็นอย่างอื่นเลยหรือยังไง มีผู้หญิงคนไหนบ้างไหมที่ชายจะไม่มองว่าเป็นเพื่อนหรือเป็นน้อง ใ้ที่มองให้มันแปลกกว่านี้”

พระทัยคนนี้กระตุกไปวูบหนึ่ง ก็...พอจะมีอยู่หรือคนที่ไม่ได้มองว่าเป็นน้องเป็นเพื่อน แต่จะพูดอย่างไรว่าเคยมีความคิดมองคนเป็น 'แมว' มาแล้ว ลูกแมวน้อยแสนซนเสียด้วย ถ้าบอกละมีเรื่องยาวทีเดียว ฉะนั้นจึงทรงอุปโอะฐ์หนึ่งเงียบ ไม่ได้ตอบประเด็นนี้ แต่เลี่ยงไปตอบอีกทาง

“ไม่น่ารีบนี้คะ ชายไม่รีบหรือคะ”

“ชายนี้ยังงั้นนะ เป็นผู้ชายแท้ๆ ประการแรกต้องรักษาเผ่าพงศ์วงศ์ตระกูลเอาไว้ก่อนสิ จะให้ดิเรกวิวัฒนาภามาสิ้นเอาเสียรุ่นชายหรือยังงั้น ไม่รู้ละ ถ้าอยากหาเองก็ให้รีบหาเสีย ถ้าหาช้าประเดี๋ยวพี่จะหาให้ คราวนี้อย่ามาเถียงทีเดียวเชียวนะว่าไม่รักไม่ชอบไม่เอา พี่ถือว่าพี่ให้เวลาชายนานแล้ว” รับสั่งเด็ดขาด คราวนี้ท่าจะทรงเอาจริงกว่าครั้งก่อนๆ

อาจเพราะหม่อมเจ้าภัสสร์ทรงเป็นกำพร้าเสียตั้งแต่ทรงพระเยาว์ หม่อมเจ้าหญิงจุริภามิพระชันษามากกว่า เลี้ยงดูเล่นกันมาตั้งแต่เด็กจนโต เป็นทั้งพระเชษฐภคินีและกึ่งพระมารดาทลายๆ ฝ่ายพระอนุชาเลยทรงปิดโอะฐ์เงียบ ไม่เถียงสักคำ เพราะอีกไม่นานจะทรงลี้ไปเอง เหมือนเช่นทุกครั่งนั้นแหละ ที่ไม่ทรงรู้คือพระเชษฐภคินีพระองค์นี้ไม่เคยทรงลี้เลย และเรื่องนี้เองที่จะนำความเดือดร้อนมาสู่พระองค์เองเฉกเดียวกัน

“อย่าให้พี่รอนานนะชายภา”

“จะพยายามค่ะ”

พระเชษฐภคินีทรงชายพระเนตรค้อนควัก แล้วทรงยี่ดวรกายขึ้นเสด็จออกไป เจ้าของวังเลยทัก

“จะเด็จกลับแล้วหรือคะ เหว่ยกับชายก่อนไหม ชายจะสั่งเขาจัดที่เพิ่ม ไม่ได้เหวยด้วยกันนานแล้ว”

“ไม่ละ พี่ว่าจะเวะไปซื้อของสักหน่อย อย่าลี้ที่พี่พูดแล้วกัน เพราะเดี๋ยวพี่จะหางานพิเศษทำด้วยการหาน้องสะใภ้ให้ตัวเอง เล็งไว้แล้วหลายคนถึงเวลาชายต้องเลือกนะ”

รับสั่งส่งท้ายตอกย้ำก่อนเสด็จกลับ ฝ่ายที่เสด็จออกมาส่งถึงหน้า

ประตูลงทรวงฟ่อนปัสสาสะยาว เรื่องแต่งงานเท่านั้นกลายเป็นเรื่องใหญ่โตได้
อย่างไม่น่าเชื่อ

“ฝ่าบาทจะรับของว่างใหม่กระหม่อม” นายมหาดเล็กร้องถาม

เจ้าของวังทรงสายพัทตร์เคือง “ไม่ต้องหรอก ประเดี๋ยวคนบ้านนั้นจะ
เอาลูกตาลลอยแก้วมาให้ เตรียมรับแล้วเอาชมพูในส่วนหลังวังจัดใส่จานคั้น
เขาไปด้วยแล้วกัน ฉันจะขึ้นห้องหนังสือ คงไม่ลงมาจนกว่าจะถึงเวลาอาหาร
กลางวัน ไม่ต้องกวน”

รับสั่งแล้วเสด็จขึ้นไป ห้องทรงพระอักษรกว้างขวาง หนังสือทั้งภาษา
อังกฤษและภาษาไทยเรียงรายเต็มห้อง คลังความรู้ที่มีแทบทุกอย่าง ต่อมา
จะได้ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ใครคนหนึ่งมากมาย

วิฟาร์ออกจะโล่งใจอยู่ไม่น้อยที่หลายวันมานี้ไม่ได้พบพัทตร์ท่านชาย
องค์นั้นอีก ที่สำคัญคือความลับเรื่องที่รักก็ยังเก็บเงียบ เพราะขังไว้แต่ใน
ห้อง เจ้าคุณวิเศษเองถึงจะไม่ชอบที่ลูกสาวดื้อดันจะไปเรียนมหาวิทยาลัย
แต่ก็จัดเครื่องอำนวยความสะดวกแก่บุตรสาวคนเล็กอย่างดี ด้วยการมอบ
รถคันที่เคยใช้ประจำให้รับ-ส่งระหว่างมหาวิทยาลัยกับบ้าน เพราะไม่วางใจ
พอจะให้บุตรสาวนอนค้างอ้างแรมที่หอตามที่ส่วนใหญ่นิยม

วิมาลาเองก็ออกจะติดน้องสาวอยู่ไม่น้อย เพราะคนในบ้านมีแต่บ่าว
ที่ถูกสั่งมาให้ฟังเจ้านาย ไม่ใช่ตีเสมอ จะหาคนคุยด้วยแต่ละทีก็ลำบากเหลือ
แสน ทว่าวิฟาร์เป็นน้องสาว ที่สำคัญคือเรียนมาสูงและมีความรู้ ประเด็น
สำคัญอีกประการคือวิฟาร์อ่านหนังสือแตกทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
วิฟาร์มีหนังสือติดมือมาจากบ้านสองสามเล่ม เป็นภาษาอังกฤษเกือบทั้งสิ้น

“มันอ่านยากไหม ภาษาฝรั่งแบบนี้” พี่สาวนั่งลงถามคนที่เอนกายอ่าน
หนังสือที่เก้าอี้ในศาลาหลังบ้าน

“ไม่ยากหรอกค่ะ ออกจะง่ายกว่าภาษาเราเสียด้วยซ้ำ แต่ยากตรงที่
ต้องจำคำศัพท์เยอะ พูดยากเพราะไม่คุ้นปาก ไม่ค่อยได้พูดกันในชีวิต

ประจำวันเสียด้วย แหม่มที่น้องรู้จักยังบอกว่าคนไทยลึนแข็ง” วิฬาร์ว่าไปตามจริง

แถวบ้านวิฬาร์เคยมีแหม่มต่างชาติมาอาศัยอยู่กับสามีที่เป็นวิศวกรสร้างอะไรกันก็ไม่รู้ รู้แต่แหม่มหาเพื่อนไม่ได้ มีวิฬาร์เรียนสูงพอพูดได้บ้างแม็กก็เลยวานให้แหม่มมาช่วยสอนด้วยค่าจ้างตามสมควร เผอิญจริตคนเรียนกับคนสอนค่อนข้างตรงกัน นานไปวิฬาร์ก็ได้เรียนฟรี เมื่อถึงเวลาสามสี่เสร็จธุระจะย้ายกลับ ลูกศิษย์กับครูก็ล่ำลาอาลัย แหม่มเลยให้หนังสือภาษาอังกฤษมาหอบใหญ่

“อ่านให้พี่ฟังหน่อยสิ ไม่ค่อยจะได้ฟังภาษาฝรั่งกับเขาเท่าไร เขาว่ามันฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง อักษรวิธีการออกเสียงอะไรมันแปลกกว่าภาษาเรามาก”

น้องสาวยินดีเสมอที่จะอ่านและแปลให้พี่ฟัง เพราะทุกครั้งวิมลมาเป็นต้องกำนัลค่าจ้างอ่านกับแปลของน้องสาวด้วยขนมอร่อยๆ เรื่อยไป

เสียงอ่านเจ็ยแจ้ว สำเนียงเพี้ยนบ้างแต่ถือว่าชัดเจนตามสมควร และมากกว่าอีกหลายคนที่ไม่ได้เรียนจบเมืองนอกเมืองนา มาเสียงหวานๆ เล็กๆ ดังจากศาลาบ้านตัวเองไปกระทบโสตเจ้าของวังข้างเคียงผู้ประทับอ่านหนังสืออุรุมิระเบียงห้องบรรทม ฝ่ายที่ฟังลดหนังสือลง ฟังเรื่อยไป เพี้ยนตรงไหนก็ทรงแย้มยิ้มนึกตาม ตรงนี้อ่านเพี้ยน ตรงนี้น่าจะอ่านอย่างนี้ สำเนียงต้องออกลมให้มากกว่านี้ ตรงไหนที่อ่านดี แปลสละสลวยก็ฟังพระทัย ชื่นชม...

หาผู้หญิงเก่งยาก แต่ก็น่าจะเจอแล้วคนหนึ่ง นี่ยังไม่ได้เริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย ถ้าได้เรียนได้ชัดเกลาอีกนิดจะเก่งมาก นึกเลยไปถึงขั้นที่ว่าน่าจะช่วยแปลตำราภาษาอังกฤษได้ หรือจะจับฝึกเยอรมันเพิ่มเข้าไปดี แล้วก็ทรงพระสรวลกับองค์เอง นายมหาดเล็กกะพระบริบตามองบริบๆ ไม่ค่อยเข้าใจเจ้านายตัวเท่าไร

แม้จะไม่มีเหตุอะไรให้ต้องพบกันอีก เพราะพระองค์เองก็ยุ่งพอสมควร ทรงเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลที่ต้องตรวจคนไข้วันหนึ่งไม่น้อย

ทีเดียวนานครั้งจะได้มีวันหยุดกับเขา เสด็จออกจากวังแต่เช้า กว่าจะกลับก็จวนค่ำ บางวันก็เลยไปเยี่ยมเพื่อนฝูง เข้าสมาคมกับเขาบ้าง แทบจะไม่ได้พบ ที่พบคือเสียงหวานเจื้อยแจ้วอังกฤษบ้างไทยบ้าง เพราะเจ้าตัวไม่รู้ว่าศาลาบ้านตัวกับห้องบรรทมอยู่ตรงกัน ความจริงก็ไม่ประสงค์จะให้รู้ เพราะถ้ารู้คงไม่มาอ่าน

วันนี้ก็เช่นกัน หลังจากทรงเหน็ดเหนื่อยกลับมาจากการทำงาน ทรงหงุดหงิดนิดหน่อยที่เสียงหวานๆ เจื้อยแจ้วนั้นหายไป เจ้าตัวคงติดธุระหรือเปลี่ยนใจไปนั่งอ่านหนังสือที่อื่นเสียแล้วก็ไม่รู้ เช้าวันรุ่งขึ้นเลยสรวลไม่ค่อยอ่อยเท่าไร เสร็จแล้วก็ทรงคว่ำฉลองพระองค์ออกไปประทับในรถ ให้นายมหาดเล็กขับพาไปโรงพยาบาลตามปกติ ที่ไม่ปกติคือระหว่างทางพระทัยไม่ค่อยอยู่กับองค์เองเท่าไร ยังติดพระทัย...จะหายไปไหนก็ไม่รู้ กลายเป็นว่าทรงรอฟังเสียงนั้นไป

“เอ๊ะ!”

นายคนขับรถร้องเบาๆ แต่ตั้งสติให้กลับมาทอดพระเนตรตรงไป รถคันคันตาจอดนิ่งอยู่ข้างทาง จำได้ว่าเป็นรถประจำของเจ้าคุณพิเศษ รับสั่งให้ชะลอเพราะดูคล้ายรถจะมีปัญหา นี่ก็เลยบ้านมามากแล้ว ดูท่าลำบากเห็นจะต้องช่วยเหลือกัน

“ชะลอถามก่อน รถเจ้าคุณเป็นอะไร”

พอนายคนขับชะลอเทียบข้าง คราวนี้ทรงเลิกขงนินดๆ เพราะนอกจากนายคนขับรถของบ้านนั้นแล้ว คนที่ยืนกอดหนังสืออยู่ก็มีใช้พระยาวิเศษสรลักษณ์ผู้เป็นเจ้าของรถ แต่เป็นสตรีร่างบางในชุดนิตีตาแลแปลกพระเนตรมากกว่า หน้ามุ่มยทีเดียว พอรถจอดเทียบ นายคนขับรถของพระองค์ก็วิ่งต๋องลงไปถามนายคนขับรถอีกฝ่าย คู่กันสองสามประโยคอะไรบ้างก็ได้สนพระทัย เพราะสนแต่คนที่เหลือบตาขึ้นมองแล้วก็หลุบตาเหมือนไม่อยากสบพระเนตร ยืนเลียงเอารถบังกายเหมือนจะให้พ้นสายพระเนตรเสียอย่างนั้น ไม่นานคนของพระองค์ก็วิ่งกลับมารายงาน

“รถน่าจะตายกระหม่อม แก่ไม่ได้ เขากำลังจะไปส่งลูกสาวคนเล็กของท่านเจ้าคุณไปเรียนมหาวิทยาลัย ฝ่าบาทจะโปรดให้จัดการอย่างไร”

ใช้เวลาไม่นานก็ทรงยั้งนิดๆ “ไปบอกเขาว่าฉันแวะไปส่งได้ ให้ลูกสาวเจ้าคุณพิเศษมาขึ้นรถฉัน บอกเขาว่าให้วางใจ ฉันจะส่งถึงหน้าตึกทีเดียว”

รับสั่งอย่างนั้น นายคนขับรถก็วิ่งไปบอกแบบนั้น ร่างบางกอดหนังสือสองสามเล่มของตัวเองแน่น หน้ามุ่มหนักกว่าเดิม ก็ลงไปคุยกับคนขับรถของตัวเองอีกหลายประโยคคล้ายจะต่อรองกัน ทว่าทำที่สุดก็จ้ำใจต้องเดินมาขึ้นรถจนได้

เมื่อบางเอื้อมเปิดประตูรถด้านหน้าฝั่งที่นั่งข้างคนขับ แล้วหันมายกมือไหว้อ่อนน้อม

“ทรงกรุณาที่รับหม่อมฉันขึ้นรถมาด้วย”

ว่าเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าซาบซึ่งจริงใจหรือแค่หงุดหงิดใจที่ต้องมาขึ้นรถคันนี้ ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ทำให้อารมณ์หงุดหงิดงุ่นง่านที่ติดอยู่ในพระทัยตั้งแต่เมื่อวานหายไปเกือบหมด

“ฉันจะใจดำปล่อยให้นิสิตาคคนใหม่ไปเรียนมหาวิทยาลัยสายได้อย่างไร”

“เป็นพระกรุณาเพคะ”

เจ้าตัวบอกสั้นๆ เหมือนพยายามจะตัดบทสนทนาให้สั้นที่สุด แต่กลายเป็นว่าอีกฝ่ายเริ่มสนุก รถเคลื่อนออกไปแล้ว มุ่งตรงไปสู่เป้าหมายซึ่งออกจะอ้อมไกลจากโรงพยาบาลอยู่สักหน่อย

“เป็นเฟรชแมนแล้วนี่ คณະอะไร”

“อักษรฯ เพคะ” เจ้าตัวมิได้ทักท้วง บ่งบอกว่ารู้ภาษาอังกฤษดีว่า ‘เฟรชแมน’ ในที่นี้หมายถึงอะไร

“จะเป็นครู?”

“ไม่ทราบเพคะ เรียนเพราะอยากเรียนเท่านั้นเอง”

นั่นแหละ ตัดการสนทนาได้ดีที่สุด ว่าอีกฝ่ายกลับทรงยิ้ม ทอดพระเนตรคนที่นั่งหลังตรงตัวเกร็งตรงที่นั่งตอนหน้าพลาถคิดว่า ‘ก็เหมาะจะเรียน’ วันนี้ผมยาวๆ เส้นเล็กสวยของอีกฝ่ายมัดเก็บเรียบร้อย ดวงหน้าไร้เครื่องสำอางเกลี้ยงเกลา ไม่ต้องแต่งให้จัดจ้านอะไรนักหนาก็น่ารักสมวัยดี คนที่ถูกจ้องก็คล้ายจะรู้ตัว เพราะนั่งกระสับกระส่าย จึงรับสั่งอีก

“รถของฉันดูจะนั่งไม่สบายเท่ารถเจ้าคุณวิเศษ”

“มิได้พะคะ”

“งั้นก็ควรจะนั่งให้หนึ่ง หรือสาวๆ สมัยนี้เวลานั่งรถต้องคอยขยับตลอดเวลา ระวังกระดูกจะเคลื่อนเอาเสียก่อนนะนิลิตา” ทรงเรียกว่านิลิตา จนคนฟังเริ่มรู้สึกแปลกๆ “วันนี้รถคงซ่อมเสร็จไม่ได้ง่ายๆ มหาวิทยาลัยเล็กเรียนเมื่อไหร่ละ ไว้ฉันจะแวะมารับกลับไปส่งให้”

คนฟังอีกอึก เพราะไม่อยากจะร่วมรถกัน มันน่าอึดอัดน้อยเสียเมื่อไร

“เป็นพระกรุณาพะคะ แต่หม่อมฉันหารถจ้างกลับเองก็ได้ ไม่อยากรบกวนให้ฝ่าบาทลำบาก” จะทำอะไรก็ได้ ขอให้พ้นออกจากตัวไว้ก่อน ไม่ชอบเลยต้องมานั่งรถอึดอัด โดนพระเนตรคมคู้้นทอดมองให้ยิ่งเสียวสันหลังวาว

“ฉันมาส่งเธอได้ กระจไหนจะรับเธอกลับไม่ได้ จะต้องนั่งรถจ้างให้เสียสตางค์ทำไม”

“เกรงพระทัยพะคะ”

ทรงยิ้มนิดๆ แต่คนนั่งหน้ามองไม่เห็นหรือถึงได้ยิ้มได้ รถคันนี้มีแต่คนอยากนั่ง ผู้หญิงทั้งหลายมองตามตลະห้อยหา แม้แต่นางพยาบาลยังคอยมาเมียงมองว่าคราวใดจะได้มีวาสนา ทรงรู้หมดนั่นแหละ แล้วดูแม่ลูกแมวน้อยนี้เกิด ได้นั่งรถราคาแพงมิใช่น้อย ช้ำยังนั่งร่วมกับเจ้า มีอย่างหรือมาทำทำอึดอัดกระพืดกระพืด หรือไปทรงทำอะไรให้โทษเอาเสียก็ไม่รู้

“ที่ฉันพูดเอง หมายความว่าฉันคิดแล้วว่าฉันทำได้ ไม่ได้ลำบากอะไร นักหนา อันเดอร์สแตนด์ เฟรชแมน” จบด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษชัดเจน วิฟาร์พูดอะไรไม่ออก เพราะเหมือนโดนดักไว้เสียทุกทาง จะให้ตอบตามตรงก็เสียมารยาท เกิดไปรับสั่งฟ้องเจ้าคุณพ่อว่าลูกสาวพูดจาไม่น่ารัก เข้าใจอีกจะเป็นเรื่อง ท้ายที่สุดก็จำใจพยักหน้ารับ

“ลีโม่งเย็นเพคะ”

“ตามนั้น”

รับสั่งสั้น จากนั้นก็ไม่มีบทสนทนาได้อีกจนกระทั่งถึงมหาวิทยาลัย นายคนขับรถที่นั่งฟังการสนทนาตลอดทางแต่ถูกฝึกให้นิ่งเอาไว้ ทำตามหน้าที่ของตนคือวิ่งอ้อมไปเปิดประตูให้ร่างบางระหงก้าวลงมายืน หญิงสาวประนมมือไหว้นอบน้อมแล้วเดินออกไป

หม่อมเจ้าภาสวัตดีทรงแยมริมโอบุษฐ์อีกนิด แล้วก็ปรับให้ราบเรียบ เพราะเมื่ออยู่ที่โรงพยาบาลจะต้องทำให้คนเขาเชื่อถือนั่นเอง ยามอยู่โรงพยาบาลจะเป็น ‘คุณหม่อท่านชาย’ ที่ใครหลายคนเกรงใจนักหนา หลายครั้งทรงเป็นหัวหน้าทีมแพทย์ในการผ่าตัดใหญ่ หลายครั้งต้องทรงสอนนักศึกษาแพทย์เอง งานวันนั้นคนเยอะ แต่พระทัยรื่นเริง เพราะทรงรู้ว่าตอนเย็นจะได้เจอแม่ลูกแมวมแสลงอนคนนั้นอีก

เกือบถึงเวลาที่นัดแนะก็เสด็จโดยรถยนต์ออกไป โรงพยาบาลหลายคนแปลกใจที่ทรงออกงานก่อนเวลา แต่มิได้รับสั่งว่าอะไรก็ไม่มีใครกล้าทักท้วง พอมาถึงมหาวิทยาลัยก็ทอดพระเนตรเห็นร่างบางระหงยืนคุยอยู่กับนิสิตาอีกสองสามคน นัยว่าคงจะเป็นเพื่อนกันนั่นเอง พอรถแล่นเข้ามา ก็พากันสะกิดดู นั่นแหละวิฟาร์ถึงได้หันมามอง แล้วก็นั่งไปครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวลาแล้วเดินมาเทียบที่รถ นายมหาดเล็กคนขับรถวิ่งลงมาเปิดประตูให้ ทว่าคราวนี้เป็นประตูที่นั่งข้างหลัง คนมองชะเง้อมองที่นั่งข้างคนขับ

“มีของขอรับ เชิญคุณนั่งหลังจะดีกว่า” คนขับออกตัวอย่างรู้ฐาน ของอะไรไม่รู้ แต่รับสั่งให้ชนมากองไว้ที่เบาะหน้า

“ฉันนั่งเบียดของใต้”

เห็นคนพูดทำราวกับเป็นของน่ากลัว หม่อมเจ้าภาสวัตต์จึงทรงยื่น
พัทตร์ออกมา

“มานั่งเถอะ รับรองว่าฉันจะไม่กัดไม่ข่วนเธอ”

รับสั่งอย่างนั้น คนฟังก็ทำอะไรไม่ได้อีกเช่นเคย ถึงจะชวนแสนชวน
อย่างไร แม่ก็เคยสอนว่าควรจะสงบเสงี่ยมเจียมตัวเวลาใด โดยเฉพาะเมื่อ
อีกฝ่ายเป็นเจ้า เป็นเจ้าที่สนิทกับเจ้าคุณพ่อเสียด้วย วิฬารู้สึกตัวเองตัวเล็ก
ลงเท่ามดยามขึ้นไบนั่งข้างๆ ฝ่ายที่ประทับอยู่ก่อน เอาตัวแนบชิดติดไปกับ
ประตูลงที่เดียว ความจริงรถไม่กว้างมาก แต่คนตัวเล็กก็ทำให้รถดูกว้างเสีย
เหลือเกิน

“เรียนเป็นยังงี้”

“ก็ดีเพคะ”

แล้วก็ทรงนั่งไป จะหาอะไรมาพูดดี รถเงียบๆ อย่างนี้ไม่ดีเลยสักนิด
เดียว เพราะอีกไกลกว่าจะถึงบ้าน ไม่หาเรื่องพูดเสียหน่อยก็อึดอัดประหลาด
ละ แล้วคล้ายทรงนึกอะไรได้

“แมวของเธอ ตัวที่มันหลุดเข้ามาในวังคราวนั้น เธอจะเลี้ยงไว้ไม่ให้
เจ้าคุณกับพี่สาวเธอรู้ใช่ไหม”

เมื่อเข้าเรื่องที่มีชนกติดหลัง คนฟังก็สะดุ้ง

“หม่อมฉันอยู่ที่บ้านไม่ค่อยมีเพื่อนคุยเพคะ” หญิงสาวทูลอ้อมโลก
ไม่ตอบตรงๆ “คุณพี่วิเธอก็อยู่แต่ในครัว เจ้าคุณพ่อก็ทำงาน จะเล่นกับบ่าว
ก็ไม่งาม เหลือแต่แมวอย่างเดียวที่พอจะเล่นด้วยได้ให้คลายเหงา”

ทรงยิ้มยิ้มสวย “ฉันถามไปเท่านั้น ไม่ได้คิดว่าจะฟ้องใคร แต่คิด
ว่าจะปิดไว้เป็นความลับได้นานเท่าใดกันเชียว แมวทั้งตัว”

นั่นแหละเรื่องที่คุณต้องมาเรียนกังวล แต่ทูลอะไรไม่ออก

หม่อมเจ้าภาสวัตต์ทอดพระเนตรเห็นบรรยากาศอึดอัดพิกลก็ทรง
คลายบรรยากาศนั้นเอง

“แล้วแมวเธอ ชื่อว่าอะไรนะ”

“ที่รักเพคะ”

“อีกทีซิ ฉันฟังไม่ชัด”

“ที่รักเพคะ”

เพียงเท่านั้นหม่อมเจ้ามหาสวัสดิ์ก็ทรงหลุดเสียงหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ แม้จะไม่ได้อำปากตาข้างอะไร แค่ทรงพระสรวลเบาๆ ในคอเท่านั้น แต่คนฟังหน้ามุ่ม ชื่อแมวของหล่อนมันน่าขำตรงไหน ออกจะน่ารักจะตายไป ราชินิกุลหนุ่มเองก็ดูจะทรงรู้ เพราะทรงกลั่นหัวเราะไว้ ทรงยิ้มกว้างกว่าเก่าเพียงนิดเดียวก่อนจะรับสั่ง

“จำเอาไว้วันะวิฟาร์ว่าอย่าไปเรียกชื่อแมวของเธอให้ผู้ชายที่ไหนฟังอย่างนี้อีก”

ที่แรกคนฟังไม่เข้าใจ สักครู่พอทบทวนแล้วแก้มก็แดงเป็นลูกตำลึง สุก ไม่นานก็ลามไปทั้งหน้า

ฝ่ายที่ทอดพระเนตรทรงกลั่นหัวเราะ ทอดพระเนตรดวงหน้าหวานใสแดงชาน แก่ล้ง่ายดีเหลือเกิน เท่านั้นที่อายม้วนเสียแล้ว แวตาโกรธองหนที่ทอดมองมาก็ช่างกระไร มันยั่วยู่ให้อายกแก่ล้งเหลือเกิน นี่ไงผู้หญิงที่เห็นเป็นลูกแมว...อยากเอาหัตถ์ขี้หัวเกาคาง แต่ถ้าทรงทำคงประหลาดพิลึก

การสนทนาในรถจบลงแต่เพียงเท่านั้น เพราะวิฟาร์ไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ส่วนใดของรถ รับสั่งอะไรไม่เข้าท่า หลอกให้หล่อนเรียกว่า ‘ที่รักเพคะ’ เสียได้ตั้งสองครั้ง รู้สึกเหมือนโดนแก่ล้งอีกแล้วเลย ทำไมนะทำไม กับท่านชายองค์นี้จะต้องทำให้ได้อายอยู่รำไป หัวใจเต้นแรงไม่เป็นล่า รอเพียงเวลาถึงบ้านเท่านั้น

พอถึงบ้านวิฟาร์ก็ลงจากรถโดยไม่รอให้นายมหาดเล็กคนขับมาเปิดประตูให้ ทูลให้ส่งแค่หน้าบ้านเท่านั้น ก่อนจะสาวเท้ายาวๆ เข้าไปข้างใน อยากจะวิ่งขึ้นไประบายความอายบนห้อง แต่เป็นอันต้องชะงักฝีเท้า ข้างในวุ่นวายอะไรกันไม่ทราบ บ่าววิ่งไปมากันเต็มบ้าน เย็นตาสายตาไวกว่าใคร

เห็นนายตัวเองกลับมาก็ตรงเข้ามาหาแล้วจับแขน จะพูดแต่พูดไม่ออก จนกระทั่งพระยาวิเศษสรลักษณ์เดินมาหา ชายสูงวัยแต่ร่างสูงหนาอย่างกำยำ แข็งแกร่ง โครงหน้าคมเข้มเกือบดุดอนนี้เคร่งเครียด

“กลับมาแล้วหรือวิฬาร์ ขอโทษที่ที่พ่อไม่ทันได้ไปรับ พอดีเกิดเรื่อง นิดหน่อย”

“อะไรคะ” วิฬาร์ถาม ก่อนจะหันไปเห็นวิมาลาที่นั่งสะอื้นอยู่บนเก้าอี้ ถัดออกไป ถึงจะไม่ได้สนิทอะไรนัก แต่ก็ขึ้นชื่อว่าเป็นพี่สาว วิฬาร์แทบจะทิ้งหนังสือวิ่งเข้ามาหา จับแขนแล้วเรียกเสียงแผ่ว

“คุณพี่วิชา มีอะไร ทำไมต้องร้องไห้”

วิมาลาเงยหน้า ตาแดงๆ “แมวจ๊ะ แมวที่ไหนก็ไม่รู้หลุดเข้ามา อยู่ๆ ก็กระโดดขึ้นมานั่งตักพี่ น่ากลัวเหลือเกินวิฬาร์”

คนฟังใจหายวูบ หันไปสบตาบ่าวส่วนตัว เย็นตาเองก็ตาแดงๆ ก่อนจะพยักหน้ารับอย่างเสียไม่ได้ว่าเจ้าแมวตัวปัญหาไม่ใช่ใครที่ไหนเลย นอกจากเจ้าที่รักของหล่อนนั่นเอง ทว่าที่ทำให้วิฬาร์เข่าอ่อนเกือบจะทรุด คือคำสั่งของคนเป็นพ่อที่ตะโกนสั่งบ่าวลั่นบ้าน

“รีบๆ หาให้เจอ แล้วจะเอาไปปล่อยหรือไปทำอะไรก็ตามใจ!”

หัวใจวิฬาร์คล้ายจะหยุดเต้นเสียให้ได้

๓

“แม่วหรือคะ” ไม่รู้ว่าเค้านเสียงลวดริมฝีปากออกไปได้อย่างไร
วิฟาร์จำได้แต่ว่าตัวเองพูดเสียงแผ่วจนเกือบจะกลืนหายไป ในลำคอแห้งผาก
เวลานี้เรื่องเจ้าที่รักมีคนรู้เสียแล้ว รู้กันทั้งบ้านพร้อมคำสั่ง ‘จับ’ จากเจ้าของ
บ้านเสียด้วย ถ้าไม่เอาไปปล่อยแล้วจะเอาไปทำอะไร หล่อนไม่อยากจะ
นึกถึงข้อหลัง

วิมาลาพยักหน้าช้าๆ “จ๊ะ แมว... น่ากลัวเหลือเกินวิฟาร์ มันทำท่า
เหมือนจะกัดพี่”

ไม่มีทาง! คนเลี้ยงร่ำร้องอยู่ในใจ อย่างที่รักนะหรือจะกล้ากัดใคร
มันไม่กัดใครหรอก เพราะมันออกจะเข้ากับคนง่าย พี่สาวของหล่อนเริ่มกลัว
แล้วตีโพยตีพายไปเองเสียมากกว่า ถึงอยากจะบอกแบบนั้นแต่ลำคอก็
ตีบตันไปหมด

“หนีไปนะที่รักจำ อย่ากลับมา หนีไปให้สุดหล้านั่นแหละ ไม่เป็นอะไร
วิฟาร์ผิดเองที่ดึงดันจะพาเจ้ามาลำบากตรากตรำ” ขอบตาหล่อนร้อนระอุผ่าว
คำภาวนาของวิฟาร์ไม่เกิดผลนัก เพราะไม่นานพบว่าผู้ชายก็หัวเจ้าแมว

สีสวาดติดมือมา มันตรงง่าหน้าเศร้า เจ้าของมองมันตาละห้อยหา อยากจะโจนไปแย่งมากอด แต่ทำไม่ได้ ไม่อย่างนั้นตัวเองนั้นแหละจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย ทีนี้ก็จะเดือดร้อนถึงแม่ที่เตือนักหนาเรื่องความกลัวหมา แมวของพี่สาว หล่อนดีใจตัวเองแล้วจะโทษใคร เจ้าคุณพ่อจะกล่าวหาไปถึงแม่ว่าเลี้ยงลูกสาวไม่ดี

“เอามันออกไปไกลๆ ทีเถอะนะคะเจ้าคุณพ่อ วิไม่ชอบเลย” วิมาลา ลูกขึ้นมากอดแขนบิดาแน่น เจ้าคุณวิเศษมองตาเศร้าๆ กิ่งหวาดกลัวของลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนก็หันไปพยักหน้า

“เอ็งจะเอาไปทำอะไรเรื่องของเอ็ง ขออย่าให้มันกลับมาเพ่นพ่านในบ้านได้อีกเป็นพอ”

“ขอรับ” คนจับได้รับคำ หัวร่างนั้นออกไป

วิฬาร์สุดจะฝันทนมวลูกขึ้นตามไป แต่แล้วก็ชะงักผีเท้าเอาไว้เพราะใครอีกคนก้าวเข้ามาด้านใน ไม่ต้องให้บอกเล่าอะไรซ้ำ ไม่ต้องรอให้ใครพูดหัตถ์หนักก็เอื้อมมาดึงเจ้าแมวน้อยออกจากอ้อมแขนคนเป็นบ่าว ที่รักเหมือนรู้งาน เพราะซุกหัวอยู่ในอ้อมพระกร ครางอ่อนจนน่าหมั่นไส้

“ขอโทษ พอดีจะเอาหนังสือมาคืนวิฬาร์”

รับสั่งสิ้นแล้วทรงยื่นหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ หนังสือที่หล่อนจำไม่ได้ว่าเป็นเจ้าของตั้งแต่เมื่อไร พวกบ่าวหมอบติดพื้น วิมาลาปาดน้ำตาแล้วย่อกาย เจ้าของบ้านก้มหัวให้แต่พองาม ขณะที่เจ้าของหนังสือยื่นตะลิ่งค้ำอยู่ตรงนั้น รู้ตัวอีกทีก็ยามที่ทรงยัดหนังสือใส่มือหนึ่งแหละ

“แมวของฉันทันเอง เพื่อนฝากมาเลี้ยง ไม่ทันได้นึกว่าจะมาทำความรำคาญให้วิมาลาที่นี่” รับสั่งพลางเสด็จมาใกล้ กว่าจะรู้จักยืนอยู่ตรงหน้า วิมาลาเสียแล้ว หัตถ์หนาข้างที่ยังว่างเอื้อมไปแตะลำแขนกลมกลิ้งเบาเมื่อทรงปลอบโยนด้วยสุรเสียงหวานนุ่มนวล “ขอโทษแทนแมวของฉันทัน เธอคงให้อภัยมันนะวิมาลา”

ความกลัวอะไรต่อมิอะไรเหือดหายไปเกือบหมด วิมาลาแก้มแดงร้อน

พะผ่าว พันเอกพระยาศรีเศรษฐีลักษณะนี้เองก็จนด้วยคำพูด รับสั่งมาเสียขนาดนั้น แมวของหม่อมเจ้าภานุสวัสดิ์ ใครหนอใครจะกล้าเอาไปต้มยาทำแกงที่ไหน นอกเสียจากสายหน้าตอบรับสั่งแล้วแมวจะทำอะไรได้อีก

“ไม่เพคะ หม่อมฉันเพียงแต่กลัวเท่านั้นเพราะไม่คุ้นกับแมว”

สัมผัสต่อมอ้อนโยน พระเนตรวาวระยับ ทรงรู้จักใช้เสน่ห์ขององค์เองให้เป็นประโยชน์ยิ่ง

“ถึงอย่างนั้นฉันก็ขอโทษ เจ้าที่รักเองก็คงไม่ได้ตั้งใจทำให้เธอตกใจหรือวิมาลา ดูลิ...มันเชื่องจะตาย แต่ถ้าเธอกลัว เธอไม่ชอบ ฉันก็จะไม่ให้มันมาอยู่บ้านนี้อีก”

“มิได้เพคะ” วิมาลารีบปฏิเสธทันทีแล้วก็เอียงหน้าหลบพระเนตรคมกล้าที่ทอดสบมา

วิฬาร์ยืนนิ่งสบตากับบ่าวตัวเอง ซึ่งชมในละครโรงใหญ่ของหม่อมเจ้าภานุสวัสดิ์ อ้อ...นอกจากจะทรงเป็นคุณหมอบ้านชาย ยังทรงเป็นนายละครชั้นเยี่ยม เจ้าที่รักอีกตัว มันตรงห่างวาลอเคลียทำหน้าที่สื่อในอ้อมพระกรเสียน่าสงสาร

“ยังไงก็ตาม ขอโทษอีกครั้ง หวังว่าจะไม่ถือโทษโกรธมันหรอกนะ”

“เพคะ”

คนฟังรับสั่งแทบจะล่องลอย พระเนตรคมซึ่งมีรอยสงสารทอประกายวาววับระยับสวย โອษฐ์แย้มปลอบโยน สุรเสียงทุ้มหวานกังวานกว่าเสียงใดทั้งหมดอันเป็นพระโณมนี้ทำให้คนมองลืมหูลืมตา ลืมโกรธทั้งหมดสิ้น เพราะได้ยินแต่เสียงแผ่วอยู่ข้างหู

ชายพระเนตรงามตัวดมอคนที่ยืนดูทุกอย่างนี้ ประกายระยับที่วิมาลาประทับใจกลายเป็นประกายเจิดจ้าอย่างผู้ชนะที่ทำเอาวิฬาร์อยากจะแทรกแผ่นดินหนีหายไปเสีย

“เป็นพระกรุณาที่ทรงรับวิฬาร์มาส่ง” เจ้าคุณวิเศษชัดขึ้นมาเสียกลางลำ เพราะแลเห็น...โอษฐ์ขยับพูดกับบุตรศิคนโต ทว่าพระเนตรคมระยับ

กลับตัวดมองบุตริคนเล็ก หัวใจคนเป็นพ่อหวั่นไหวประหลาด

เมื่อยื่นเบื้องพักตร์ยามนั้นจึงพอให้ได้เทียบ เจ้าคุณวิเศษเตี้ยกว่านิดหน่อย ผิวคล้ำกร้านแดด คมเข้มขึงขัง แต่ยังสง่างามสมชายชาติตรี ขณะที่อีกฝ่ายทรงสายพักตร์เพียงนิด วรกายสูงหนา ฉวีขานวลผุดผ่องเป็นพระจันทร์วันเพ็ญ หัตถ์หนาหุบหัวแม่มือตัวการราวกับทรงเป็นเจ้าของมันจริงๆ

“ไม่หอรก รถเจ้าคุณเสียอย่างนั้นฉันก็ไปส่ง จะไม่ไปรับ ให้หารถกลับเองก็ระโรยๆ ดีเสียอีก เพราะเป็นข้ออ้างให้ฉันอุ้งนไ้ด้กลับบ้านเร็ว” รับสั่งเรื่อย โอษฐ์แย้มยิ้ม “ทีนี้ถ้ารถเจ้าคุณเสียอีกจะฝากแม่คนเล็กไปกับฉันก็ได้ มหาวิทยาลัยไม่ไกลจากโรงพยาบาลนั้กหอรก”

“เท่านี้กระหม่อมก็เกรงพระทัยฝ่าบาทเหลือเกิน”

“เราบ้านใกล้เรือนเคียงกัน อีกประการคือวิมาลาทำขนมอร่อยๆ ที่ไรก็ให้บ่าวในเรือนเอาไปถวายที่วังเรื่อย ค่าขนมเหล่านั้นวิมาลาไม่รับเป็นสตางค์ ฉันก็จะตอบแทนเป็นน้ำใจด้วยการช่วยน้องสาวของเธอนิดๆ หน่อยๆ” ทรงหยอดคำหวานเสียคนที่ยื่นก้มหน้าฟังแทบละลาย

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะกระหม่อม”

“เอาเถอะเจ้าคุณ ถือว่าหายกัน เพราะแม่วของฉันก็มาทำให้วิมาลาเขาขวัญหายไปเหมือนกัน” ทรงก้มพักตร์ลงทอดพระเนตรคนที่ก้มหน้าซ่อนรอยเขินอาย วิมาลาคงความเป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว ต่างกับอีกคนที่ยื่นนั่งแข็งทื่อ ไม่ได้ถอนสายบัวเลยสักน้อยนิดตั้งแต่เสด็จเข้ามา “ยังไงฉันขอตัวเอาแม่วของฉันกลับก่อนก็แล้วกันนะ”

“กระหม่อม” เจ้าคุณวิเศษตอบรับเท่านั้น

พักตร์หวานแต่มีรอยเยาะนิดๆ ขณะทรงชายพระเนตรผ่านร่างบางที่ยืนถือหนังสืออะไรไม่รู้ในมือหนึ่ง ผ่านแล้วผ่านไป กว่าวิสารจะได้สติก้าวฉับๆ ตามหลังไปแล้วส่งเสียงเรียกเกือบหวั่น ดีแต่ห้ามตัวเองได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครตัวเองเป็นใคร

“ฝ่าบาทเพคะ” จะทรงได้ยินหรือไม่ก็ไม่แน่ใจ แต่ความเร็วในการก้าว
ไม่ได้ลดลง นั่นแหละคนยืนมองถึงได้กึ่งวิ่งกึ่งเดินไปตักหน้า “ฝ่าบาทเพคะ”
เพราะขวางอยู่กลางทางจึงเดินเลี้ยวมิได้ พักตร์คมเกือบหวนละมุน
ยังเรียบเฉย “มีธุระอะไรหรือ”

“เรื่องแมว...”

“อ้อ แมวของฉันมาทำให้พี่สาวเธอเดือดร้อน ขอโทษด้วยนะ แล้ว
เธอจะทำอะไรกับแมวของฉันล่ะวิฟาร์” แววพระเนตรคมกล้าสะท้อน
ประกายยั่วเย้า

“แมว...ที่รักของหม่อมฉัน”

“ที่รักเป็นแมวของฉัน ไม่เชื่อไปถามท่านเจ้าคุณวิเศษดู นี่แมวของ
ใคร”

นั่นแหละหล่อนถึงเงียบกริบ เงียงอะไรไม่ออกสักคำ เพราะถ้าไป
บอกเจ้าคุณพ่อ เรื่องที่ว่าที่รักเป็นแมวของหล่อนจะพลอยความแตกไปด้วย
ถึงเวลานั้นคงกลายเป็นเรื่องใหญ่กว่านี้แน่นอน

“ฝ่าบาทมีพระประสงค์อะไร”

“เรื่องไหน” ทรงตีพักตร์ชื่อไปตามเรื่อง

“ก็...เรื่องที่รัก จะทรงทำอะไรกับมัน”

ถึงตอนนี้คนพูดก็ตาแดงๆ หล่อนเลี้ยงมาตั้งแต่มันเกิด รักราวกับ
น้องในไส้ เวลานี้จะให้ใครที่ไหนไม่รู้มาพรากไป ถึงอย่างไรก็ใจลำบาก
มิหนำซ้ำยังไม่รู้ว่าพรากแล้วจะไปตกกระทำลำบากอย่างไร

ยามที่ขอบตาแดงก่ำเหมือนน้ำตาจะหยด ยามนั้นเองที่หัตถ์หนา
ปล่อยให้เจ้าที่รักร่วงลงไปคลอลเคลียแทบเท้าเจ้านายเก่า แล้วทรงวางหัตถ์
อุ่บนศิระษะ อุ่จนจริง อุ่เหลือเกิน วิฟาร์จึงเงยหน้าสบพระเนตรคมที่ฉาย
แววปราณี สุรเสียงทุ้มหวานกังวาน

“ฉันจะรีบไปดูแลจนกว่าเธอจะแก้ปัญหาของเธอทางนี้ได้ อย่างลัว
เลยวิฟาร์ เพราะฉันเองก็เอ็นดูเจ้าที่รักอยู่ สัญญาว่าจะเลี้ยงดูอย่างดีให้เท่า

ที่เธอเคยทำ เธออยากจะไปเยี่ยมมันเมื่อไหร่ก็ได้ ว่างฉันกับบ้านเธออยู่แค่นี้”
รับสั่งปลอบโยน

“หนังสือที่ฉันให้เป็นวรรณกรรมของอังกฤษ เอาไปเถอะ เห็นว่าเธอชอบอ่าน โรเมโอแอนด์จูเลียตของเชกสเปียร์ ฉบับนี้ยังไม่ได้แปล ถ้าอยากอ่านฉบับแปลของรัชกาลที่ ๖ ไปขอที่วังได้ เอาเถอะ ถือว่าฉันให้ไว้เป็นตัวประกันว่าจะไม่ทำให้เจ้าที่รักลำบาก”

ยิ้มสร้างโลกเป็นแบบนี้ เพราะโลกมีดทิมของวิฟาร์กลับมาสดีใส่ในตอนนั้นนี่เอง

“ทรงกรุณาหม่อมฉันกับเจ้าที่รักมาก” เป็นครั้งแรกที่วิฟาร์กล่าวจากใจจริง เจ้าที่รักยังคงเคลือบยู่ซิดิตติดา วิฟาร์ก็มลงลูปหัวลูกแมว น้ำตาหยด ทวาริมผีปากบางแย้มยิ้ม “ไปนะจ๊ะที่รักจำ ไปอยู่กับฝ่าบาทแล้วอย่าดื้อให้รำคาญพระทัย วิฟาร์สัญญาว่าจะไปเยี่ยมบ่อยๆ อย่างกลัว วิฟาร์ยังรักเจ้าอยู่เสมอนะ”

คราวนี้กลับมายึดตัวตรง ย่อกายลงต่ำถอนสายบัวลา งดงามชดช้อย จนพระเนตรคมวาวพรวาระยับ หล่อนเองก็งามได้เมื่อยามอยากจะงาม กิริยาอย่างคนที่ผ่านการอบรมมาดียิ่ง ถอนสายบัวสุดฝ่าเท้า ก็มถวายอ่อนน้อม

เจ้าของวรกายสูงเสด็จออกไป รับสั่งเรียกเพียงน้อยเจ้าที่รักก็เดินตามไปอย่างว่าง่าย วิฟาร์มองตามแล้วปาดน้ำตาทิ้ง ก็พระทัยดีอยู่ไม่น้อย... แล้วก็มลงมองหนังสือในมือตัวเอง นี่ก็... ทรงรู้ได้อย่างไรว่าอ่านงานภาษาอังกฤษออก ลำคัญคือรู้ได้อย่างไรว่าชอบวรรณกรรม

พอกลับเข้ามาข้างในความวุ่นวายก็ยุติลงไปนานแล้ว วิมาลาไม่มีรอยน้ำตาปรากฏ มีเพียงรอยยิ้มละมุนละไม เพราะความอุ่นจากหัตถ์ที่วางไว้บนไหล่ยังไม่จางกระจายหายไปทีใด ความอบอุ่นจากหัตถ์นั้นยังคงยู่ให้ระลึกถึงเสมอมา ผิวแก้มแดงชาน ส่วนเจ้าคุณวิเศษทิ้งร่างนั่งลงกับเก้าอี้ ปรารภขึ้นมา

“ดีที่เป็นแมวท่านชาย เกือบได้ฆ่าแกงกันเสียแล้ว”

คนฟังที่เดินเข้ามาทอดหนังสือเล่มใหม่แน่น เกือบแล้ว ไซ้...เกือบแล้วหากทรงเข้ามาช่วยไว้ไม่ทัน

“น้องไม่ทันนึกว่าคุณพี่จะกลัวแมวขนาดนี้” หล่อนพูดแล้วเดินมานั่งใกล้ๆ พี่สาว ไม่เคยเห็นใครจะเห็นสัตว์น่ารักอย่างนั้นแล้วร้องไห้ขนาดนี้เลยสักคน

“ตอนเด็กๆ พี่เคยเห็นเด็กถูกหมาฉก...กัคน่ะ เลือดท่วมตัวทีเดียว มาทราบเอาอีกสองสามวันว่า...เสียแล้ว พี่ก็เลยกลัวพวกหมาแมวจับใจ วิฬาร์ว่าตลกไซ้ใหม่ ทั้งที่คนอื่นว่ามันน่ารัก” เสียงหวานทอดอาลัย ยามนั้นเองน้องสาวถึงได้เข้าใจ

“ไม่หอรกคะ คนเราก็คงต้องมีสิ่งที่กลัวกันทั้งนั้น ไปที่ศาลาใหม่คะ น้องจะอ่านหนังสือเล่มใหม่ให้ฟัง วรรณกรรมดั่งของอังกฤษเลยนะคะ ชื่อ *โรมิโอไอแอนด์จูเลียต* คุณพี่วิน่าจะชอบ”

เสียงเรียกปลอบโยนพอจะทำให้พี่สาวเงยหน้ายิ้มแย้ม เจ้าคุณวิเศษมองแล้วก็ยิ้ม อย่างน้อยก็เบาใจว่าลูกสาวทั้งสองจะไม่มีปัญหาเรื่องลูกเมียหลงเมียรองให้ต้องรำคาญใจ วิฬาร์เป็นเด็กน่ารัก วิมาลา ก็เพื่อน้อง

“ไปเถอะไป เตี้ยวพ่อให้คนจัดขนมไปให้ที่ศาลา ลืมๆ ไปเสียบ้างนะแม่ วิ มันผ่านไปแล้ว”

นั่นแหละวิมาลากับวิฬาร์ถึงได้จูงมือกันออกไป เจ้าคุณวิเศษผ่อนลมหายใจ ท่านมีบุตรสาวสองคน คนหนึ่งเพียบพร้อมเป็นแม่ศรีเรือน งดงามเหมือนนางอัปสรสวรรค์ อีกคนก็ฉลาดเท่าทันคน น่ารักน่าทะนุถนอมน้อยเมื่อไร สองคนนี้เป็นพี่น้องรักกันได้จะดี แต่แล้วลมหายใจก็กระตุกยามนึกถึงใครอีกคน วิมาลาชอบคุณหมอต่านชายแน่ แต่ท่านละ จะมองวิมาลาเป็นแบบใด แล้วยังพระเนตรที่ชายมองวิฬาร์นั้นอีก

อย่าเลยนะแม่แสน เธอช่วยฉันภาวนาที่ว่าอย่าให้พี่น้องต้องมาแย่งผู้ชายกันเองเลย...

พันเอกพระยาวิเศษสรลักษณ์ก็ร้องไปถึงภรรยาหลวงผู้ลับไกล ทว่า คำร้องคงดังไปไม่ถึง ในกาลต่อมาจึงได้กลับกลายเป็นให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ขึ้นมา

“วิฬาร์ว่าท่านชายทรงเป็นอย่างไร” พี่สาวถามเมื่อออกมาอยู่กันเพียง สองต่อสองในศาลา วิฬาร์คล้ายสะดุ้งนิดๆ ก่อนจะเก็บอาการสะตุ้งนั้นอย่าง มิตรชิด

“ก็...ทรงงาม พระทัยดี”

“ใช่ไหม” วิมาลาเหมือนล่องลอยในความฝัน “พี่เห็นพระองค์มาตั้งแต่ เพิ่งทรงกลับมาจากเมืองฝรั่ง ทรงสง่างามเหลือเกินนะวิฬาร์ ใครๆ ก็ว่าใน รุ้มนั้นทรงพระปรีชากว่าใครทั้งหมด ทรงจบแพทย์ด้วยคะแนนสูง สาวๆ ที่ไหนก็เฝ้าฝันถึงท่านกันทั้งนั้น”

“รวมถึงคุณพี่ด้วยหรือเปล่าคะ” หล่อนดักทาง อาการเอียงอาย อย่างนั้นเองที่ทำให้วิฬาร์มั่นใจ ใ้ช้แน่...

“ขอรับรองอย่าบอกใครเลยนะวิฬาร์ พี่รู้ว่าไม่เหมาะสมนัก แต่พี่เอง ก็อยากจะทำให้วิฬาร์ช่วยบอกพี่เสียหน่อยว่าคนที่เรียนกันสูงๆ เขาคิดเห็นเป็น อย่างไรกัน น้องเคยอยู่กับแหม่มต่างชาติ อาหารที่เขากินเป็นอย่างไร เผื่อ... เผื่อพี่จะทำถวายท่านชายได้บ้าง”

ท่าทางเอาจริงเอาจังทำให้น้องสาวนิ่ง ไม่ใช่ไม่อยากช่วย แต่ไม่รู้จะ ช่วยอย่างไรมากกว่า

“เรื่องแบบนี้แต่ละคนคิดเห็นไม่เหมือนกันหรอกค่ะ น้องว่าคุณพี่วิฑูล ถามเอาตามตรงจะดีกว่า พระทัยดี น่าจะทรงตอบตามความเป็นจริง ส่วน อาหารฝรั่งนั้นไม่อร่อยเลยจนนิดเดียวค่ะ มีแต่แป้งกับเนื้อ หากพี่ไม่ใคร่จะ เจอ ท่านเป็นหมอม คงไม่โปรดของแบบนี้แน่ น้องว่าอาหารอย่างเราๆ นี้ก็ ดีแล้วค่ะ”

คนเป็นพี่ก็ยิ้ม “ดีจริง จะได้ไม่ต้องไปหาตำราฝรั่งมาหัดทำอาหาร

ถ้าเป็นเรื่องอาหารที่ก็มั่นใจว่าคงจะไม่แพ้ฝีมือใครง่าย ๆ เพราะเคยรับสั่งชมว่าฝีมือเหมือนแม่ครัวในวัง วิฬาร์ว่าท่านชมจริงๆ ไหม ฝีมือแม่ครัวชาววังแสดงว่าต้องอร่อยมาก”

“คงจริงค่ะ เพราะฝีมือคุณพี่วิฬาร์อร่อยจริงๆ” ในใจรำร้อไปอีกอย่าง โอษฐ์หวาน...แต่พระเนตรชำเลืองมองพี่สาวหล่อนก็บอกชัด อะไรในพระทัยนั้นออกจะชัดเจน แล้วพี่สาวหล่อนก็ไม่ได้เสียหายตรงไหน กลับกัน ใครได้ไปเหมือนคว้านางแก้วไปครอง ตั้งแต่ชิมอาหารมา คุณพี่วิฬาร์เป็นรองอยู่คนเดียวคือแม่ แม่ก็เป็นนางแก้ว...เจ้าคุณวิเศษเคยกระซิบบอกลูกสาว

‘แม่ของเราเขาเป็นนางแก้วนะ แต่เขาเป็นแก้วที่สว่างได้ด้วยตัวเขาเอง พอถึงต้องปล่อยเขาให้สว่างในที่ของเขา ไม่เหมือนแม่แสน แม่แสนก็เป็นนางแก้ว แต่ต้องคอยประคองส่องแสงให้ แสงเลื่อมพรายสวยหิ้งคู่ของเขา นั่นแหละ’

นั่นคือคำเปรียบภรรยาทั้งสองของท่าน วิฬาร์ก็ออกจะชื่นชมแม่ แต่ก็อยากให้แม่หม่นแสงบ้าง อยากให้แม่มาให้เจ้าคุณพ่อประคองไว้เสียบ้าง เจ้าคุณพ่อเองก็หวังอย่างนั้น แต่ก็หวังในเรื่องที่ยากจะหวัง แม่เป็นดาวฤกษ์ที่รอแต่วันจะดับแสงเอง

“โรมันโอนี่เรื่องของอะไรนะ” เสียงพี่สาวดังอยู่ไกลๆ ดิ่งสติน้องสาวกลับมา

“ไม่ใช่โรมันโอค่ะ โรเมโอแอนดจูเลียต เรื่องความรักของคนสองคนที่สองตระกูลไม่ถูกกัน ฝ่ายหนึ่งชื่อโรเมโอ อีกฝ่ายชื่อจูเลียต น้องรู้มาเท่านี้ ประเดี๋ยวเรามาอ่านด้วยกันดีไหมคะ”

ยามนั้นเสียงหวานเสนาะหูจึงร่ายมนตร์สะกดคนฟังสองคนในต่างสถานที่

หม่อมเจ้าณภานุสวัสดิ์ไม่ทันได้ทรงนึกว่าหนังสือที่ถือติดไปอ่านแก๊งวงจะได้นำมาใช้ประโยชน์อย่างนี้ ความจริงคือทอดพระเนตรเห็นความม่วนวาย

จึงให้นายมหาดเล็กไปถามเอาความ พอได้เรื่องก็เลยรู้ เห็นจะต้องช่วย
ยืมตอนเข้าไป คนที่เคยเจ้าแ่งแสงอนทำตาแดงเหมือนจะร้องไห้ พระทัยก็
ไหววูบจนต้องทรงยื่นหัตถ์เข้าช่วย

ยามนี้เจ้าตัวก่อเรื่องครางหว้าวอยู่บนพระเพลหาหน้า ประทับเอนกาย
อยู่ที่ระเบียงห้องบรรทม ทรงลูบหัวเจ้าที่รักไปพลางคิดอะไรไปพลาง แต่
แล้วเสียงหวานแว่วเสนาหูกของสองสตรีที่พูดคุยกันก็ลอยมาแว่วๆ ทรงจำ
ได้แม่นยำว่าเสียงหนึ่งระรินสดใสเป็นของเจ้าของเกาลูกแมวตัวนี้หนึ่ง เจ้า
ที่รักได้ยินเสียงเจ้าของก็ร้องเหมียวๆ จะหา ต้องรีบใช้หัตถ์ปิดปาก โคนมัน
จับเบาๆ แต่ไม่เข้าเนื้อ

คุยอะไรกันจับความได้ไม่ชัดเจน แต่เสียงลำเนียงอ่านที่ตั้งแว่วลอย
มากลับชัดเจน ทรงยิ้มยิ้ม อัจฉริยะที่รัก รู้ไหมว่าโรมเอโคคอยฝ่าหาเจ้าอยู่
ตรงนี้ ครานี้โรมเอโคได้แต่เฝ้ามองจูเลียตที่อยู่บนระเบียง วันนี้โรมเอโคมอง
จูเลียตลงมาจากทางระเบียง ไม่ต้องปีนขึ้นมาหรือจูเลียต เพราะโรมเอโคจะ
ลงไปหาเองเมื่อถึงยามเหมาะสม...

หม่อมเจ้าภานุสวัสดิ์ทรงพระสรวลในคอ ทรงลูบหัวเจ้าที่รักรอเวลา
ไม่นานก็บรรทมไปทั้งอย่างนั้น บรรทมแล้วเก็บเอาภาชนะไปทรงฝันถึงแม่
ลูกแมวน้อย ปล่อยให้แสงทองของยามเย็นทอดจับพักตร์ขาวนวลผุดผ่อง
กว่าจะเข้าไม่นานนัก ทว่าฝันนั้นหวานไหวชุ่มชื่นในหัวใจจนฝัน

หลายวันมาแล้วที่วิฬาร์ปล่อยให้ที่รักไปอยู่ที่วังน้ำค้างโดยไม่ได้ไปหา
เนื่องด้วยการเรียนประการหนึ่ง และไม่รู้ว่าจะหาข้ออ้างใดไปที่นั่นอีก
ประการหนึ่ง ทว่าวันนี้เป็นหยุด ออกไปหา แต่ยังไม่รู้ต้องใช้ข้ออ้างอะไรจึง
จะเหมาะสม ผู้หญิงไปหาผู้ชายถึงที่ ใครจะมองอย่างไรก็น่าเกลียด แต่ดู
เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ใจ เพราะช่วงสาย คนที่เอนกายอ่านหนังสืออยู่ที่ศาลากี้
ถูกเรียกเข้าไปหา วิมาลากำลังดูความเรียบร้อยของเสื้อผ้าตัวเองอีกครั้ง

“จะไปไหนหรือคะ”

“ท่านชายให้นายมหาดเล็กมาเชิญพี่กับวิฬาร์ไปที่วัง รับสั่งว่าอยากให้เราเอาหนังสือที่ยืมไปมาคืน แล้วก็...ให้พี่...” คนพูดก้มหน้าอาย “ให้พี่เอาขนมที่ทำไว้ไปถวาย รับสั่งว่ากลิ่นขนมลอยหอมไปถึงวัง ไปเถอะวิฬาร์ ให้ทรงคอยนานจะไม่งาม”

ว่าแล้วก็จูงมือน้องสาวเดินออกไป วิฬาร์ยังจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก รู้แต่ว่าดีใจ อย่างน้อยเมื่อไปที่นั่นก็จะได้พบที่รัก ที่รักจำ วิฬาร์มาหาแล้ว...

พอไปถึงวังก็พบเจ้าของวรกายสูงหนาเดินดูดอกไม้้อยู่ในสวน นายมหาดเล็กเชิญเสด็จก็หายวับไปอย่างคนรู้งาน ที่รักเดินคลอเคลียอยู่ใกล้ทว่าพอบพบว่ามีมาใหม่เป็นใครก็กระโจนเข้าหา วิฬาร์ย่อตัวรับมันไว้แทบไม่ทัน ขณะที่วิมาลาสะดุ้งผวาตกใจ หัตถ์หนาเอื้อมมารับถาดขนมไว้ก่อน มันจะร่วงหล่นพื้น พระกรเอื้อมโอบเอวบางเบาๆ รับสั่งสุรเสียงนุ่ม

“ระวังหน่อวิมาลา ประเดี้ยวขนมฉันหกหมดจะอดทาน”

คนฟังก้มหน้าอาย วิฬาร์เงยหน้าแล้วถึงเข้าใจ ทรงอยากพบพี่สาวหล่อนมากกว่า หล่อนเป็นเพียงข้ออ้างไม่ให้น่าเกลียดก็เท่านั้น คนนี้บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร แต่ที่มากที่สุดในเวลานี้คือดีใจที่ได้พบที่รักอีกครั้ง มันตรงหวังว่ารอดอันออเฮาะ สองมือตระกองกอดแนบออกอย่างแสนคิดถึง ลืมไปว่ามีสายตาพี่สาวคอยมอง

“แมวของฝ่าบาททำจะชอบน้องสาวหม่อมฉัน”

“เขาเป็นแมวเหมือนกันนะ” รับสั่งยั่วเย้า ทำเอาคนฟังเงยหน้าตวัดหางตาแสนงอน ทว่านั่นแหละที่ทรงปรารถนา ชอบแมววิฬาร์ในมาดลูกแมว น้อยมากกว่าเด็กสาวตาแดงเศร้าๆ คนนั้นเป็นไหนดๆ “เข้าข้างในเถอะ เดี้ยวแตกออกจะร้อนกันเสียเปล่าๆ ฉันเองก็หิวขนมจะแยะ”

พอเข้ามาข้างใน วิฬาร์ถึงได้เห็นความโอ้อ่าหรรษาของวังน้ำค้างชัดเจน ทุกส่วนสัดจัดแต่งให้งามสง่า ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป เรียกว่าพอดีพอดี แต่ให้ความรู้สึกหรรษาอย่างพอเหมาะ นี่หรือวัง สวยจริง...สวย

สมกับเจ้าของวัง สวยสง่างามยิ่งในความพอเหมาะ

“ได้ถือหนังสือมาใหม่วิฬาร์ วานช่วยเอาไปวางในห้องหนังสือที่ จะ ยืมเล่มอื่นไปอ่านก็ได้นะ ในห้องหนังสือฉันยังมีอีกมาก จะให้นายมหาดเล็ก เฆมนำไป”

รับสั่งเหมือนพยายามกีดกัน วิฬาร์เกือบเบะปากอย่างรู้ทัน เดินอุ้ม เจ้าแหม่น้อย ถือหนังสือเรื่องที่ทรงให้ยืมอย่างไม่ทันตั้งตัวติดขึ้นไปด้วย นายมหาดเล็กเดินนำมาจนถึงหน้าประตูห้องใหญ่ พอเปิดเข้าไป คราวนี้ อากาศคนมองนิ่งกว่าครั้งแรกมาก

ห้องทรงพระอักษรหรือห้องสมุดนี้ หนังสือมันมากมายละลานตาไปหมด หนังสือในมือที่อ่านจบไปแล้ววางแหม่นอยู่บนโต๊ะใกล้มือมากที่สุด ก่อนคนมองจะเดินอุ้มแหม่นน้อยวนไปรอบห้อง แวะตรงนั้นดูตรงนี้ อะไรต่อมิอะไรมันช่างอ่านไปเสียหมด ห้องเจ้าคุณพ้อมีแต่ตำราอะไรไม่ทราบ เยอะแยะไปหมด แต่ที่นี้มีตั้งแต่ตำราวิชาการจนถึงบทกวี มีหลายภาษาเสียด้วย ไทย อังกฤษ อีกอันน่าจะเป็นเยอรมัน เคยเห็นผ่านตาแต่อ่านไม่ออก

ในเมื่อไม่ประสงค์จะให้ลงไปรบกวน หล่อนก็จะขอเปิดทางให้พี่สาว กับอีกฝ่ายให้เต็มที่ เดินเลือกหยิบออกมาสักเล่มแล้วก็นั่งอ่านมันตรงนั้น ถึงเวลากลับเมื่อไรนายมหาดเล็กคนเดิมคงเข้ามาเรียก แล้ววิฬาร์ก็นั่งอ่านหนังสืออยู่อย่างนั้น ไม่ได้ขยับไปไหน ปล่อยให้เข้าหมายแรกในการมาหา นอนเอียงอิงซบอยู่บนตัก แก้อื้อฝรั่งที่เรียกว่าไซฟานี่นุ่มดีเหลือเกิน เอนหลัง อ่านแล้วไม่เมื่อยอย่างแก้อื้อบ้านเรา มีนาเจ้าของห้องคงจะทรงพระอักษรได้ ทั้งวันทั้งคืน

หล่อนอ่านเรื่อยไป เพลิดเพลินกับเรื่องราวในหนังสือเสียจนแทบ ไม่ได้ดูเวลา แต่แล้วไม่นานก็ได้ยินเสียงเคาะประตูแว่วๆ รู้แน่ๆ หมดเวลา แล้ว ก็ลงมองหนังสืออีกสองสามเล่มที่ว่าจะอ่าน ถึงจะรับสั่งว่าให้ยืมได้ก็เถอะ หยิบติดมือไปเสียเล่มสองเล่มก็พอ จะได้หาโอกาสมาเยี่ยมเจ้าที่รักอีก

คิดอย่างนั้นแล้ววิฬาร์ก็ลุกขึ้นเดินเอาหนังสือไปสอดคืนไว้ที่เดิม หัน

หลังให้ประตู ได้ยินเสียงเปิดประตูแผ่วเบา คนคืนหนังสือตอบโดยไม่ได้หันมอง

“สักครู่ นะจ๊ะ ประเดี๋ยวลงไป”

“จะเอาไปทั้งหมดที่หยิบมาก็ได้”

สุรเสียงทุ้มหวานกังวานอยู่ด้านหลัง วิฬาร์สะดุ้งหันมอง แล้วผงะถอยไปชนตู้หนังสือ เพราะพัคตร์สวยอยู่ใกล้จนเกือบได้กลิ่นลมหายใจพระทัยหอม คนอะไรก็ไม่รู้ลมหายใจยังหอม ผิวแก้มแดงร้อนเมื่อเจอสายพระเนตรยั่วเย้า

“เอาไปทั้งหมดก็ได้ ฉันไม่ว่า”

“เอ่อ...หอมฉันแค่นี้ไปแค่เล่มเดียวก็พอเพคะ ไว้อ่านจบจะมาคืน”

ประกายในพระเนตรคมเจิดจ้า “จะหาข้ออ้างมาที่วังของฉันบ่อยๆ ว่าอย่างนั้นเถอะ ยืมทีละเล่มสองเล่มอย่างนี้ เธอคงได้มาที่วังของฉันทุกวันแน่ วิฬาร์”

เหมือนทรงเป็นผู้ชนะและดูถูกอยู่ก่อกลายๆ วิฬาร์เงยหน้าสู้อย่างพระเนตรนั้น เอ่ยเสียงหวานเกือบห้วนแต่ยังอ่อนน้อมมาก

“หอมฉันแค่กล้วอ่านไม่จบ”

“ไม่ใช่แค่ข้ออ้างแน่หรือ”

“ถ้าเป็นข้ออ้างคงจะเป็นหอมฉันมากกว่า ที่ถูกใช้เป็นข้ออ้างให้คนบางคนได้เจอพี่สาวหอมฉัน”

นั่นแหละ พุดอย่างที่คิดออกไป ฝ่ายที่ฟังทรงนิ่งไปแล้วก็เกือบจะหลุดหัวเราะออกมา ดีแต่ว่ากลิ่นเอาไว้ได้ รับสั่งต่อมาจึงเข้าเรื่องที่ทรงเข้ามาหาถึงข้างใน

“ลงไปเถอะ วิมาลาเขารอเธออยู่”

รับสั่งแล้วทอดพระเนตรว่างบางสะบัดหน้าเดินออกไป ทรงพระสรวลในศอกเบาๆ มองเจ้าที่รักที่ร้องเหมียวๆ อาลัยเจ้านายของมันอยู่ในที่...ไม่รู้เสียแล้วแม่ลูกแมวหน้าอ้อย ไม่รู้เสียแล้วว่าใครเป็นข้ออ้างของใครกันแน่

วิฟาร์ออกจะหงุดหงิดอยู่ไม่น้อยยามกลับมาถึงบ้าน ท่านชายจะโปรดพี่สาวหล่อนหรือไม่ใช่ปัญหาหรอก หล่อนไม่ได้สนใจเรื่องนั้นเลยจนชนิดเดียว แต่ที่ทรงทำราวกับว่าหล่อนอยากจะไปพบพัคตร์นักหนา มีหน้าซ้ำก็พระองค์เองนั่นแหละยกหล่อนเป็นข้ออ้างจะหาวิมาลา ยังทรงกล่าวหากันได้พัคตร์ซื่อๆ วิฟาร์เกือบจะปาหนังสือทิ้งทีเดียว ดีแต่ว่ายับยั้งั้งใจไว้ได้ทันท่วงที คนอาไ้รู้ ช่างมันใจ อ้อ...มันพระทัยในตัวเองเหลือเกิน คนคิดหงุดหงิดงุ่นง่านอยู่ในบ้านตัวเอง

ขณะที่ฝ่ายก่อเรื่องทรงยิ้ม ทอดพระเนตรจันทร์เต็มดวงทอแสงนวลบนท้องฟ้า ไม่รู้เพราะอะไรถึงได้ทรงพระลำราญนักหนาที่ได้แก้มแม่ลูกแมวน้อยวิฟาร์ ที่รักกระโดดมานอนแหมะอยู่บนพระเพลานในแบบที่มันชอบหัตถ์หนาสูบหัวเบาๆ เหมือนทรงได้รับความกระชุ่มกระชวยของวัยรุ่นกลับมาอย่างไรก็ไม่ทราบ บางทีอาจจะสดใสเสียยิ่งกว่าที่เคยทรงเป็นก็เป็นได้ หม่อมเจ้าณภานุสวัสดิ์ทรงยิ้มกับองค์เอง

“เจ้านายของเจ้าน่ะคือเหลือเกินที่รัก” รับสั่งกับเจ้าตัวที่อยู่ใต้หัตถ์

“เจ้ายังคงจะดีไม่น้อยกว่าเสียอีก มีอย่างหรือ มาหาว่าฉันใช้ตัวเองเป็นข้ออ้าง
อยากพบแม่วิมาลา เด็กหนอเด็ก ช่างคิดไปได้”

แล้วก็ทรงพระสรวลอีก เพราะนึกได้ว่าอีกฝ่ายก็เด็กจริงๆ นั่นแหละ
เด็กกว่าพระองค์หลายปีทีเดียว เพราะเพ็งจะเข้ามหาวิทยาลัยปีแรกเท่านั้น
เอง เพ็งจะพันวัยเด็กอย่างเข้าสู่วัยสาว น่าจะเป็นสาวสวยเสียด้วย แม้จะไม่
เทียบเทียมพี่สาวตัวเอง แต่ในพระทัยกลับยอมรับว่าวิฟาร์มีเสน่ห์บางอย่าง
ที่วิมาลาไม่มี แต่จะเป็นด้วยอะไรยังไม่แน่พระทัย เพราะทอดพระเนตรใน
สายตาอย่างผู้ชายเท่านั้นเอง

เหตุการณ์อย่างนี้หายไปเสียวันสองวัน คราวนี้ได้ฤกษ์มาใหม่ วิฟาร์
อ่านหนังสือจบครบเล่มในเวลาไม่นานนักหรอก แต่ทอดเวลาออกไปเพราะ
ไม่อยากถูกกล่าวหาว่าหาข้ออ้างอยากจะไปที่วังนั้นอีก หญิงสาวไปเรียนตอน
เช้า กลับถึงบ้านตอนเย็นเป็นปกติทุกวัน ผ่านวังก็ไม่ได้สังเกตอะไรข้างใน
อยากไปเยี่ยมที่รักก็อยาก แต่ไม่รู้จะไปอย่างไรคนเดียว วิมาลาเองก็ดูสงวน
ท่าทีอยู่มาก ชวนไปคงไม่ไปง่าย ๆ

ประเดี๋ยวก็หาว่าเราอยากไปพบที่วัง น่าซึ้งเสียจริงท่านชาย...

หล่อนถือหนังสือติดมือมามหาวิทยาลัย สอดเก็บไว้ใ้ในกระเป๋าเพราะ
ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเอาไปคืนอย่างไรดี บ้านกับวังห่างกันไม่กี่ก้าวเท่านั้น
คนที่นั่งอยู่ใต้ร่มเงาไม้ใหญ่ถอนหายใจเฮือก คว่ำตำรามานั่งอ่านขณะรอรถ
จากที่บ้านมารับเช่นทุกวัน

“ขอนั่งด้วยคนสิ”

เสียงทุ้มๆ เกือบแหบเรียกให้เงยหน้าขึ้นมอง วิฟาร์ยิ้มรับก่อนจะ
พยักหน้าให้ชายหนุ่มผิวเข้ม ร่างสูงสันทัดแต่อกจะตัวบาง ผอมกว่าคนที่
อยู่ในห้วงความคิดนิดหน่อย

“เลิกยังไม่กลับบ้านหรือ”

“ยังจะ เลิกขอรถคุณพ่อมาวันนี้ รอรถที่บ้านเป็นเพื่อนวิฟาร์ก่อนก็ได้”

เลิศไม่รีบ” เลิศพงษ์บอกเสียงหวาน วิฬาร์อาจจะไม่ได้สวยที่สุดในคณะ หรือในมหาวิทยาลัย แต่ก็มีความขี้ขลาดเด่นอยู่ท่ามกลางความสวยงามเหล่านั้น

วิฬาร์ไม่ได้เรียบร้อยราวกับผ้าพับไว้ แต่ไม่ได้गरานโลกกระโดด-กระเดก หล่อนอยู่ตรงกลางระหว่างยุคใหม่กับยุคเก่า ลำคัญคือวิฬาร์คุยง่าย ไม่ถือยศถือศักดิ์อย่างคนอื่น แม้มบิดาของเขาจะเป็นถึงเจ้าของตึกแถวห้องเช่าแถวตลาดที่มีเงินจะเรียกเป็นเศรษฐีก็ได้ แต่พ่อก็เป็นแค่คนจีน แม่ก็เป็นคนจากทางใต้ เลิศพงษ์มักไม่พอใจสีผิวตัวเองเท่าใดนักว่าทำไมเขาถึงไม่ได้ตาคนกลมโตจากแม่ แต่ไปได้ตาดีเป็นแจ็กมาจากพ่อแล้วได้ผิวคล้ำจากแม่ แทนที่จะเป็นผิวขาวอย่างพ่อ

อย่างน้อยสันจมูกเขาก็โด่งเหมือนแม่ และร่างกายก็แข็งแรงบึกบึนพอประมาณ ไม่ได้อ้วนเตี้ยอย่างพ่อ ทว่ารายก็เท่านั้น คนที่มาเรียนมหาวิทยาลัยบ้างเป็นพวกเจ้า พวกผู้ดี ลูกขุนน้ำขุนนาง อ้ายพวกนั้นพอเห็นเป็นแจ็กเป็นแขกมันก็ดูถูกหมัดนั้นแหละ คอยแต่จะอื้อพวกเดียวกันไม่กี่พวกฝรั่งหัวแดง วิฬาร์แตกต่างออกไป หญิงสาวพูดคุยกับเขาได้อย่างสนิทใจ

“ความจริงเลิศขับรถไปส่งวิฬาร์ที่บ้านก็ได้ ไม่เห็นต้องลำบากที่ บ้านวิฬาร์มารับ”

“อย่าเลย เรานับถือน้ำใจเลิศมาก แต่เราว่าคงไม่เหมาะ ถึงเราจะบริสุทธิ์ใจ แต่คนอื่นเขามองแล้วมันก็คงไม่งาม”

หล่อนตอบตามตรงมิได้เสแสร้ง เลิศพงษ์เตรียมตัวรับคำตอบนี้อยู่แล้ว ออกจะดีใจด้วยซ้ำที่วิฬาร์ปฏิเสธ หล่อนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ผู้หญิงอย่างนี้มีค่าควรหมายปอง

“วิฬาร์ไม่ได้รังเกียจที่เลิศเป็นลูกแจ็กใช่ไหม”

“โธ่ เลิศ...” หล่อนหัวเราะในลำคอ “ลูกแจ็กแล้วยังไง เราไม่สนด้วยซ้ำว่าใครจะเป็นใครมาจากไหน เราสนแต่ว่าเมื่อได้พบแล้ว พูดคุยภาษา

เดียวกัน หมายถึงคุยกันรู้เรื่อง ภูน้ำใจกันเท่านั้นก็พอ จะลูกเจ๊กลูกแขก ที่ไหนเราก็ไม่รังเกียจหรอก”

“ยายมารตีลูกพระยาธานีราชกับก๊กเขาไม่ยอมคุยกับเลิศ มองข้ามหัวเลิศด้วยซ้ำ อ้ายพวกนายวัดนั่นอีก อ้ายพวกนั้นมันว่าเลิศเป็นลูกเจ๊ก มันเป็นลูกคนมีเกียรติ มันก็เลยไม่ยอมคุยกับเลิศ ดูอย่างวิฬาร์เถาะ เป็นถึงลูกสาวเจ้าคุณวิเศษ วิฬาร์ยังไม่ถือตัวเท่าอ้ายพวกนั้นเลย” เสียงหุ้มเกือบแหบสั้นเล็กน้อยยามระบายความคับแค้นใจ

“เลิศก็อย่าไปสนพวกเขาเท่านั้นเอง วงเพื่อนของพวกเขาแคบ แต่เราชอบเปิดวงเพื่อนกว้างๆ รู้จักกันไว้เยอะๆ มีแต่เรื่องดี ไม่มีเรื่องเสีย”

“เลิศรักวิฬาร์เสียจริงๆ”

“วิฬาร์ก็รักเลิศ รักอย่างเพื่อนเพราะเลิศเป็นเพื่อนที่ดี”

หล่อนดักทาง เลิศพงษ์เลยได้แต่ถอนหายใจ รู้ว่ารุกไปยามนี้ก็ไร้ประโยชน์ เขายังมีเวลาอีกนาน วิฬาร์พบเขาบ่อยกว่าผู้ชายคนอื่นแน่นอน เพราะในมหาวิทยาลัยวิฬาร์ก็ได้พูดคุยกับผู้ชายคนไหนเท่าเขา เรียบเสร็จก็มีรถจากทางบ้านมารับ เจ้าคุณวิเศษเป็นคนมีเกียรติ คงไม่ปล่อยให้ลูกสาวไปข้องแวะกับใครที่ไหน

ไม่ว่าจะทางใด ชายหนุ่มก็คิดว่าเขาได้เปรียบกว่าคนอื่นทุกประตู

ความคิดนั้นของเขาดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งรถคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดเทียบหน้าตึกไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก คนคั่นตาลงจากฝั่งคนขับวิ่งไปเปิดประตูให้คนที่ประทับอยู่ด้านหลังเสด็จลงมา วิฬาร์สะดุ้งนิดๆ พยายามเอาตัวเพื่อนบัง แต่ช้าเกินไป เพราะสายพระเนตรคมเฉียวเลือนมาประทับที่หน้าหล่อนเรียบร้อยแล้ว เจ้าของวรกายสูงหนาในฉลองพระองค์สุทาสากลเสด็จตรงมา

“เจ้าที่ไหนก็ไม่รู้วิฬาร์ เดินกว้างเข้ามาเชียวนะ”

คนนั้นหันไปอีกเมื่อสุรเสียงหุ้มกังวานขานเรียกคนที่แอบอยู่ด้านหลัง

“ยังไม่กลับหรือวิฟาร์”

คนแอบผ่อนลมหายใจ ให้ตายเถอะ... หล่อนจะหลบพระองค์ไม่พ้นเลยหรือไง

คนนั้นก็ยื่นหน้าออกมา พยายามทำตัวเป็นปกติ ยิ้มตอบรับไมตรี ทว่าพระเนตรคมทอดจับที่หล่อนแล้วเลื่อนไปหาชายที่นั่งอยู่ข้างกาย สายพระเนตรคล้ายคำถามว่า ‘ไอ้หมอนี้ใคร’

“ยังเพคะ แต่ประเดี๋ยวรถที่บ้านคงมา”

“ดีแล้ว อาจารย์ประจบอยู่ไหม ช่วยนำทางไปที่ พอดีฉันมีธุระกับท่านนิดหน่อย คงไม่รบกวนเธอเกินไป” รับสั่งถาม แต่เป็นคำถามที่เหมือนคำสั่งมากกว่า วิฟาร์หาทางเลี่ยง

“อยู่ห้องชั้นสองเพคะ เดินขึ้นบันไดเลี้ยวซ้ายก็เจอ หม่อมฉันต้องรอประเดี๋ยวรถที่บ้านมาแล้วจะหาไม่เจอ”

“ยากอะไร ให้คนของฉันคอยดักบอกให้รอกก็ได้ ไม่นานก็ลงมา”

“ผมนำทางให้ก็ได้ครับ” เลิศพงษ์ชัดขึ้นมากลางลำ เขามองนัยน์ตาวหวานที่ฉายแววขอบคุนของวิฟาร์อย่างลำพองใจ วิฟาร์ไม่ได้เต็มใจจะไปกับอ้ายเจ้าคนนี่ เป็นใครเขาไม่สนใจหรอก สนแต่ว่าจะมาหาวิฟาร์ของเขาไปไหนมาไหนตามใจชอบไม่ได้

“ขอโทษทีเถอะ” สุรเสียงนุ่มเกือบดู พระเนตรคมอยู่แล้วยิ่งคมกริบยามทอดพระเนตรบุคคลที่สามในการสนทนา “ฉันมีธุระต้องคุยกับวิฟาร์ด้วย เรื่องของที่รักคิดว่าเธอคงไม่อยากจะเข้าร่วมสนทนาด้วย ว่าอย่างไร ถ้าเป็นเรื่องของที่รักจะพอไปด้วยกันได้ไหม”

ชายหนุ่มที่นั่งฟังยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ร่างบางที่นั่งข้างๆ ลูกขึ้นเดินไปหาอ้ายเจ้านั้นเสียแล้ว มันทอดสายตาดูเยาะหยันมามองประหนึ่งว่ามันชนะเขาแล้วอย่างนั้นละ แล้วตกลงที่รักนี่มันคือใคร ทำไมต้องเรียกที่รัก เลิศพงษ์คิดจนหัวสมองจะแตก แต่คิดอะไรไม่ออก ได้แต่มองร่างบางยิ้มเจื่อนตามร่างสูงนั้นขึ้นไปบนตึก

“ใคร” รับสั่งถามด้วยสุรเสียงราบเรียบเป็นปกติ คนที่เดินตามไม่ได้
ตอบคำถามนั้น

“ไหนว่าจะรับสั่งเรื่องที่รัก”

“อ้อ...อยากจะบอกเธอว่ามันยังสบายดี น้ำหนักน่าจะขึ้นด้วยเพราะ
มันอ่อนแม่ครัวเก่ง เขาเหลือขนมให้มันทุกวันนั่นแหละ” รับสั่งเสมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น แต่คนเดินตามชะงักเท่า รู้ตัวว่าโดนหลอกให้เดินตามขึ้นมาเสีย
อย่างนั้น

“เอ๊ะ! ทรงหลอกหม่อมฉัน”

เมื่อนั้นจึงทรงหมุนวรกายหันกลับมาเผชิญหน้าคนที่ยืนหนึ่ง ท่าทาง
ไม่พอใจ ริมโอษฐ์ยิ้มแยม

“ฉันบอกเธอแต่ว่าฉันอยากคุยกับเธอเรื่องเจ้าที่รัก แต่ไม่ได้บอกว่า
จะคุยเรื่องอะไร เธอจะมากล่าวหาว่าฉันโกหกเธอได้อย่างไรวิฟาร์ ว่าแต่
ผู้ชายที่อยู่ข้างล่างนั้นใคร” ทรงเลียงมาเข้าเรื่องที่ทรงอยากรู้

วิฟาร์อยากจะทำกรรไกรทำปังปังเสียที่สองที แต่อดกลั้นเอาไว้เพราะ
แม่สอนว่า ‘กิริยาไม่งาม’ คนตรงหน้างามนักละ

“เพื่อนเพคะ ชื่อเลิศพงษ์ เขามารอรถเป็นเพื่อนหม่อมฉัน”

“สนิทกันขนาดต้องมานั่งรอรถเป็นเพื่อนกันเลยหรือ”

“เปล่าเพคะ ปกติหม่อมฉันอยู่กับเพื่อนผู้หญิงอีกคน แต่วันนี้เขาติด
ธุระต้องกลับก่อน เลิศเขาเห็นหม่อมฉันนั่งรออยู่คนเดียวเลยมารอเป็น
เพื่อน” ทรงเป็นใคร ถืออะไรมาซักถามให้มากความอย่างนี้

ทว่าฝ่ายคนฟังทรงเลิกขงสูงนิดๆ

“เพื่อนผู้ชาย?”

“หม่อมฉันเพื่อนมากเพคะ มีทั้งเพื่อนผู้ชายและผู้หญิง เลิศเขาก็เป็น
เพื่อนคนหนึ่ง ไม่เห็นว่าจะแปลกตรงไหน”

“แน่ใจหรือว่าเขาอยากเป็นเพื่อน”

“ฝ่าบาท...ทำไรรับสั่งถามหม่อมฉันแบบนั้น ทูลว่าเพื่อนก็คือเพื่อน

เพคะ นั้นอาจารย์ประจบ หม่อมฉันทูลลา”

ทว่าคนจะหมუნตัวกลับโดนเรียกไว้อีกรอบ

“เดี๋ยววิฟาร์ หนังสือที่ยืมไป ช่วยกรุณาเอามาคืนที่วังด้วย”

คนฟังหยิบหนังสือออกมาจากกระเป๋า ณ ตรงนั้นแล้วยื่นถวายคืน

“หม่อมฉันถวายคืนเลยเพคะ” แต่หัตถ์หนาไม่ยกเอื้อมออกมารับ

“ทำไมไม่ทรงรับเพคะ”

“ฉันบอกจะให้คืนที่วัง ที่นี้เป็นวังหรือ ถ้าจะคืนให้เอากลับไปคืนที่วัง
อ้อ อีกเรื่องคือคราวหลังอย่าไปอยู่กับผู้ชายที่ไหนสองต่อสองแบบนั้นอีก
มันไม่งาม แล้วถึงเขาจะเป็นเพื่อนก็รู้ว่าเขาจะไว้ใจได้”

รับสั่งแล้วเสด็จเลี้ยวเข้าห้องพักอาจารย์ไปเลย วิฟาร์ถือหนังสือ
ยึดยึดกระเป๋ตกระพืดก่อนจะเดินลงบันไดไป

“เมื่อครู่ทรงคุยกับใคร เสียงดังเชียว”

คนที่เพิ่งเดินเข้ามาก่อนได้ไม่นานรีบเสียนไม่ทันได้สังเกต เห็นแต่
ร่างสูงใหญ่ยืนบังใครอยู่ก็ไม่ทราบ ฝ่ายที่เสด็จตามเข้ามาทรงหย่อนวรกาย
ลงประทับบนเก้าอี้ หอดพระเนตรเจ้าของห้องเก็บของใส่กระเป๋า

“ลูกแมวนะ”

คนฟังหัวเราะ “อ้อย เดี่ยวนี้ทรงพัฒนา นอกจากอังกฤษกับเยอรมัน
ยังรับสั่งเป็นภาษาแมวได้ด้วย”

“ใครว่า แมวพูดภาษาเราได้ต่างหาก ภาษาอังกฤษด้วยอีกต่างหาก”
ทรงพระสรวลในศอยามเปรียบเทียบกับใครอีกคนเป็นลูกแมว งอนเถอะงอน
ไป สะบัดหนิเท่าไรก็ยิ่งทรงอยากตาม

“แมวตัวนี้เก่งจริง ว่าแต่คงไม่ได้เด็จมาคุยกับแมวอย่างเดียวแน่”

“ก็ใช่ ว่าจะมาคุยกับเธอเรื่องงานสมาคมศิษย์เก่าอะไรนี้สักหน่อย เขา
ส่งการ์ดมาให้ฉัน แต่ฉันยังไม่ทันตอบรับเพราะหาคุณต้นรำไม่ได้ พอได้เห็น
เธอยังไว้คู่เหมือนกันเลยมาถามดู”

ประจบเงยหน้ามองเพื่อนสมัยเรียนอยู่ต่างประเทศยิ้มๆ “อย่างฝ่าบาทนะมีคนมารอให้ทรงเลือกเยอะเยอะ เชื่อกะหม่อมไหม ลงหนังสือพิมพ์สักวันรับรองว่าวังแตก ผู้หญิงที่ไหนบ้างไม่อยากจะควงคุณายแพทย์ หม่อมเจ้าภาสวัตดีเต้านรำ”

“น่าจะมีนั่นแหละ” นั่นแหละ คนหนึ่งที่ทรงคาดหวังว่าชวนอย่างไรก็คงไม่ยอมไป “ว่าแต่เธอไปไหม เพื่อเธอไม่ไป ฉันจะโดดเดี่ยวเป็นเพื่อนกัน ขาดเราเสียสองคน งานเขาคงไม่ล่มหรอก”

“เสียพระทัยด้วยจริงๆ นายเกตุดูเขามาลากคอกะหม่อมไปเป็นประธานรุ่น ประธานไม่ไปก็ล่มสิกระหม่อม โทษใครไม่ได้เลยนอกจากฝ่าบาท ตอนเขาเชิญก็ทรงปฏิเสธ ที่นี้ทำใครไม่ได้เลยมาลงที่กระหม่อมนี้ยังหาคุณไม่ได้เลย แม่โหม่ววิศรีสะอากเขาก็แต่งงานไปเสียแล้ว เรียกใช้ไม่ได้เลย”

“อย่างนั้นฉันขอเสนอเสียคน”

“อ้าว ไหนบอกว่ายังไม่มีความ”

“เอาเถอะนำ คนนี้เธอรู้จักดี ชวนไปเขาก็ไม่น่าจะปฏิเสธ นิสิตาที่ชื่อ วิฬาร์นั่นไง ชวนไปเป็นคู่กันไม่เสียหายหรอก ส่วนคู่ของฉันนะพอจะหาได้อยู่ไม่ยากหรอก”

ไม่กี่ครั้งที่ประจบจะเห็นประกายเจ้าเล่ห์จากพระเนตรคมของอีกฝ่าย

“แล้วรู้จักนิสิตาของกระหม่อมได้อย่างไร มาয়ให้ชวนลูกศิษย์ตัวเองไป เป็นคู่ควงอีกต่างหาก คนนี้เขาเสน่ห์แรงนาฝ่าบาท” คนพูดเล่นๆ แต่ฝ่ายที่ฟังทรงจริงจัง

“เธอ กับนายเลิศอะไรนั่นด้วยหรือเปล่า”

“อ้าว ทรงรู้จักนายเลิศพงษ์ด้วยเธอ คนนี้แหละตัวดีทีเดียว”

“เห็นเขาว่าเป็นเพื่อนเฉยๆ”

“ฝ่ายหญิงคิดเป็นเพื่อนคงใช่ วิฬาร์เป็นเด็กอัยยาศัยดี นิสัยดี มารยาทก็ดี แต่ทางฝ่ายชายนี้เขารู้ๆ กันนะกระหม่อม ความจริงนาย

เลิศพงษ์นี่ก็นิสัยดี เรียนก็ดี ฐานะทางบ้านก็ดี เสียอย่างเดียวคือออกจะหัวรุนแรงอยู่สักนิด ว่าแต่ทำไมรับสั่งถามแต่เรื่องวิฟาร์ อย่างบอกนะฝ่าบาทว่า...”

ไม่ต้องต่อ เพราะฝ่ายที่โดนถามทรงตอบเอง

“ลูกสาวคนเล็กเจ้าคุณวิเศษ บ้านอยู่ติดวังห่างกันไม่กี่ก้าว ฉันก็ถามไถ่ห้วงใยไปตามประสา”

คนฟังหัวเราะ “อ้อ กระทบ่อมยังไม่ทันได้ว่าอะไรเลย อัยยาร์อนงค์สิ เตียวกระทบ่อมลองชวนดูก็ได้ ไม่น่าจะเสียหายอะไร แต่เจ้าคุณวิเศษจะยอมให้มาเจอฝ่าบาท ลูกสาวคนเล็กด้วย คงหวงหน้าดูชมทีเดียว”

“เอาเถอะนำ ลองชวนดูก่อน”

“ฝ่าบาททำอะไรอยู่กันแน่ กระทบบอกกันก่อนได้ไหม วิฟาร์ยังเด็กอยู่น่า เพิ่งเรียนปีแรกเท่านั้นเอง”

“เอ๊ะ! ประจบ ชักจะคุยไม่รู้เรื่อง พอเถอะ จะกลับวังแล้ว” รับสั่งแล้วเสด็จออกมา ได้ยินเสียงเพื่อนหัวเราะอยู่แว่วๆ ก็แค้นพระทัยอย่างนั้น อยากจะแก้ง อยากรจะหยอกเท่านั้นเอง ไม่ได้คิดอะไรเลยเถิดไปไกลขนาดที่เพื่อนว่าเสียหน่อย

เสด็จกลับมาข้างล่าง ไม่พบแล้วทั้งวิฟาร์และนายคนนั้น เจ้าของวรกายสูงทรงขึ้นไปประทับบนรถ หัตถ์หนาคลำไปเจออะไรบางอย่างบนเบาะ ก็มลงทอดพระเนตรแล้วก็ทรงยิ้ม หนังสือที่วิฟาร์ยืมไปนี่เอง ไหนเลยถึงมาอยู่ตรงนี้ได้เล่า

“ทำไมหนังสือมาอยู่ตรงนี้”

นายมหาดเล็กที่วิ่งกลับขึ้นมาทำหน้าที่ขับรถทูลตอบ “ลูกสาวเจ้าคุณวิเศษฝากกระทบ่อมมาถวายคืนฝ่าบาท”

“อ้อ...”

รับสั่งอย่างนั้นแล้วก็ปล่อยให้รถแล่นออกไป ทว่าริมโอบซุ้ยักแย้มเกือบล้มไปแล้วว่ารับสั่งอะไรเอาไว้กับเพื่อน หัตถ์หนาถือหนังสือแล้วนึกถึง

คนที่เคยยิ้มไป ในพระทัยร้าย...

คิดหรือวิฬาร์ว่าไม่มีหนังสือแล้วจะหลบหน้ากันได้ ตราบใดที่รักยังอยู่กับฉัน ตราบนั้นเราจะต้องได้พบกันอีกแน่นอน

วิฬาร์มาเรียนตอนเช้าตามปกติ ทว่าวันนี้ร่างสูงสันหัดของเลิศพงษ์ ดักรออยู่หน้าตึก เขาปรี๋เข้ามาหาทันทีที่รถจากบ้านหล่อนเลี้ยวลับสายตาไป

“เลิศช่วยถือของ” เขาอาสา แต่เจ้าของหนังสือเบี่ยงออกนิตพอให้รู้ เพราะมีสายตาคอนอื่นทอดมอง ไม่นานจะกลายเป็นเรื่องนินทา ชายหนุ่มเอง ก็เหมือนเพิ่งจะรู้สึกตัว เขาถอยห่างออกมา “ขอโทษ เลิศลืมไปว่ามันไม่เหมาะ แต่เลิศอยากคุยกับวิฬาร์”

“ก็ได้ เดินไปคุยไปก็ได้”

เขาถอยให้หญิงสาวเดินนำ ตัวเองเดินตาม แล้วก็ถามสิ่งที่ค้างคาใจ

“เจ้าคนเมื่อวานนะใคร”

“คนไหน...” ใช้เวลาคิดครู่หนึ่งวิฬาร์ก็นึกออก “อ้อ หม่อมเจ้านภา-สวัสต์ ว่างท่านอยู่ติดกับบ้านเรานะก็เลยรู้จักกัน ทำไมหรือเลิศ”

“เลิศไม่ชอบเขา อ้อ...ท่านนะ ไม่รู้สิ สายพระเนตรเวลามองวิฬาร์ของท่านเลิศไม่ชอบเลย มีหน้าซ้ำยังมาทำวางอำนาจสั่งวิฬาร์อีกต่างหาก”

“ไม่หรือ...” ก็คิดว่าทรงชอบแกล้ง จำเพาะจะต้องมาแกล้งแต่หล่อนเสียด้วยสิ

“แน่ใจนะว่าเขาไม่ได้ชอบวิฬาร์”

“บ้าน่าเลิศ” วิฬาร์หมุนตัวกลับมามองคนพูดเต็มตา “จะเป็นอย่างนั้นไปได้ยังไง คิดมากไปเอง อย่างวิฬาร์นะหรือ คิดไปเป็นอย่างอื่นไม่ได้หรืออีกอย่างท่านโปรดพี่สาวเราอยู่” หล่อนพูดพาดพิงถึงใครอีกคน

เลิศพงษ์ตาโต ขยับเข้าใกล้ “จริงหรือ”

“เรื่องอะไรเราจะต้องมาโกหกเลิศด้วยละ ไม่เอาแล้ว เข้าเรียนเถอะ”

คนพูดเดินเลี้ยวเข้าไปในห้องเรียน เลิศพงษ์ยิ้มแก้มแทบปริ พี่สาว

วิฬาร์เองหรือ ห้างเถอะ...จะโปรดใครก็ช่างเถอะ ขออย่ามาโปรดวิฬาร์
ของเขาก็แล้วกัน คนนี้กินเดินยิ้มเข้าไปข้างใน

คนที่ยืนสอนอยู่หน้าห้องมองลูกศิษย์ตัวเองเดินตามกันต้อยๆ ใดๆ
เขาก็ดูออกว่าเลิศพงษ์ชอบวิฬาร์มากขนาดไหน ขณะที่ฝ่ายหญิงพยายาม
รักษาระยะห่างเอาไว้อย่างไม่น่าเกลียด เลิศพงษ์เป็นคนคิดแล้วทำ เชื่อกัน
มุ้งมั้นจนบางครั้งกลายเป็นตื้อรั้น ถ้าเกิดว่าเพื่อนรักอย่างหม่อมเจ้าภา
สวัสดี้จะกระโดดลงสนามนี้อีกคน เขาก็ยังมองไม่ออกว่าคนอย่างนาย
เลิศพงษ์จะเอาอะไรมาสู้ แต่เพื่อนกิตติมศักดิ์ก็ยืนกรานเสีเสียงสูงว่าไม่คิด
ก็ขอให้ไม่คิดแล้วกัน

“คุณวิฬาร์ เดี่ยวตามไปพบผมที่ห้องด้วยนะ” อาจารย์ร้องสั่งเมื่อการ
เรียนจบลง